

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet samt till lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

**PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL**

I propositionen föreslås att det stiftas en lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet. Genom lagen genomförs rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.

Vid genomförandet av rambeslutet tillämpas tekniken för att sätta i kraft statsfördrag så att den föreslagna lagen är en blandad genomförandelag av samma typ som blandade ikraftsättandelagar. Vid tillämpning av en sådan genomförandemetod föreskrivs genom en nationell genomförandelag att bestämmelserna i rambeslutet skall iaktas som lag i Finland. De materiella bestämmelserna i genomförandelagen gäller närmast förfarandet och är preciserande.

Enligt rambeslutet skall en medlemsstat erkänna och på sitt territorium verkställa ett bötesstraff som utfärdats av en myndighet i en annan medlemsstat. Rambeslutet täcker de bötesstraff som utfärdats i brottmål samt bötesstraff för sådana förseelser där personen

haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål, samt t.ex. vissa kostnader som föranletts av rättegången.

Enligt propositionen skall de bötesstraff som avses i rambeslutet verkställas i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter på motsvarande sätt som inhemska böter. Den behöriga myndigheten skall i Finland vara rättsregistercentralen såväl när Finland är den stat som översänder beslutet som när Finland mottar beslutet. Rättsregistercentralen skall besluta om erkännande och verkställighet av ett beslut som översänts av en annan medlemsstat samt översända beslut som meddelats i Finland till en annan medlemsstat för verkställighet. I rättsregistercentralens beslut skall ändring få sökas genom besvär hos Tammerfors tingsrätt.

I propositionen föreslås också en ändring av lagen om verkställighet av böter.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 22 mars 2007.

---

## INNEHÅLLFÖRTECKNING

<b>PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL .....</b>	<b>1</b>
<b>INNEHÅLLFÖRTECKNING .....</b>	<b>2</b>
<b>ALLMÄN MOTIVERING .....</b>	<b>3</b>
<b>1. Inledning.....</b>	<b>3</b>
<b>2. Nuläge.....</b>	<b>3</b>
2.1. Allmänt .....	3
2.2. Verkställigheten i Finland av inhemska bötesstraff .....	4
2.3. Verkställighet av ett bötesstraff på begäran av en främmande stat .....	4
2.4. Internationella avtal och arrangemang .....	5
<b>3. Målsättning och de viktigaste förslagen.....</b>	<b>5</b>
3.1. Rambesluten som instrument och sättet för att genomföra dem .....	5
3.2. De viktigaste förslagen.....	6
<b>4. Propositionens konsekvenser .....</b>	<b>8</b>
4.1. Ekonomiska konsekvenser .....	8
4.2. Konsekvenser för organisation och personal .....	9
4.3. Samhälleliga konsekvenser .....	9
<b>5. Beredningen av propositionen.....</b>	<b>10</b>
<b>DETALJMOTIVERING .....</b>	<b>11</b>
<b>1. Innehållet i rambeslutet och dess förhållande till finsk lagstiftning.....</b>	<b>11</b>
<b>2. De anmälningar som skall göras enligt rambeslutet .....</b>	<b>26</b>
<b>3. Motivering till lagförslagen.....</b>	<b>26</b>
3.1. Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet .....	26
1 kap. Allmänna bestämmelser .....	27
2 kap. Verkställighet i Finland av beslut som har fattats av en myndighet i en annan medlemsstat .....	29
3 kap. Ändringssökande .....	31
4 kap. Särskilda bestämmelser .....	34
3.2. Lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter .....	36
<b>4. Ikraftträdande.....</b>	<b>36</b>
<b>5. Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning.....</b>	<b>36</b>
<b>LAGFÖRSLAGEN.....</b>	<b>40</b>
om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet.....	40
om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter .....	43
<b>BILAGA .....</b>	<b>44</b>
<b>PARALLELLTEXTER .....</b>	<b>44</b>
om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter .....	44
<b>RÅDETS RAMBESLUT .....</b>	<b>46</b>
om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff.....	46

## ALLMÄN MOTIVERING

### 1. Inledning

Propositionen innehåller ett förslag om det nationella genomförandet av rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (2005/214/RIF), dvs. det s.k. rambeslutet om bötesstraff. Rambeslutet godkändes i Europeiska unionens råd den 24 februari 2005.

Rambeslutet utgör en del av det rättsliga samarbetet i brottmål. Samarbetet grundar sig på bestämmelserna i avdelning VI i fördraget om europeiska unionen. Enligt artikel 34 i fördraget om europeiska unionen kan rådet fatta rambeslut om tillnärmning av medlemsstaternas lagar. Rambesluten förpliktar när det gäller det resultat som skall uppnås men hänskjuter formen och medlen till de nationella myndigheternas prövning. Rambesluten är inte förknippade med direkta rättsverkningar och genomförandeåtgärderna vidtas genom nationella lagstiftningsåtgärder.

Rambeslutet grundar sig på ett initiativ från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Frankrike och Konungariket Sverige (EUOT C 278, 2.10.2001, s. 4). Rambeslutet grundar sig till en del på slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors om ömsesidigt erkännande som bör bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet såväl i civilrättsliga mål som i brottmål. Den 29 november 2000 antog rådet, i enlighet med slutsatserna från Tammerfors, ett åtgärdsprogram för att genomföra principen om ömsesidigt erkännande av beslut på det straffrättsliga området och prioriterade därvid antagandet av ett instrument enligt vilket principen om ömsesidigt erkännande skall vara tillämplig på bötesstraff (åtgärd 18).

I propositionen föreslås att rambeslutet genomförs genom att det stiftas en särskild lag om det nationella genomförandet av rambeslutet om tillämpning av ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpningen av rambeslutet. Genomförandemetoden för rambeslutets del avses vara en modell som använts för ikraftsättandet av statsfördrag, dvs. en genomförandelag som motsvarar en blandad ikraftsättandelag och som förutom

genomförandebestämmelsen i blankettform skall innehålla vissa behövliga materiella bestämmelser med hänsyn till genomförandet av vissa av rambeslutets förpliktelser och tillämpningen av lagen. På området för det straffprocessuella samarbetet finns inga hinder för att genomföra rambeslutet med en blankettlag eller blandad lag. Rambeslutet är till den grad detaljerat och exakt att behovet av en kompletterande reglering är litet. Också grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 18/2003 rd ansett att ett rambeslut är en internationell förpliktelse, i fråga om vilken lagförslaget för genomförandet behandlingsordningen bestäms enligt 95 § i grundlagen. Fastän utlåtandet gällde tillämpningen av ett undantagslagsförfarande för ett visst rambesluts del, kan grundlagsutskottets ståndpunkt alltså anses stöda att genomförandeåtgärderna för rambeslutet kan verkställas på motsvarande sätt som i fråga om ikraftsättandet av statsfördrag.

I propositionen föreslås också en ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter (672/2002)

### 2. Nuläge

#### 2.1. Allmänt

Enligt gällande lagstiftning är det enbart möjligt att mellan de nordiska länderna bedriva samarbete angående verkställigheten av bötesstraff. Mellan övriga stater är ett samarbete möjligt enbart vad gäller verkställigheten av förverkandepåföljder och fängelsestraff.

Det internationella samarbetet i allmänhet i fråga om verkställighet av straff bygger i fråga om uppbyggnaden och tillämpningen av bestämmelser på samma principer som den övriga rättsliga hjälpen inom straffrätten. Bestämmelserna om verkställighet ingår huvudsakligen i lagen om samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (21/1987), nedan samlagslagen, i förordningen om internationellt samarbete vid verkställighet av vissa straffrättsliga påföljder (22/1987), nedan

samarbetsförordningen samt i lagen om samarbete mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av domar i brottmål (326/1963), nedan den nordiska samarbetslagen samt i förordningen angående verkställighet av lagen i fråga (620/1963). På grundval av nämnda lagar *kan* de finska myndigheterna verkställa en påföljd som påförts av en främmande stat och begära att myndigheterna i en annan stat verkställer en finsk påföljd. Principen är att de finska myndigheterna *kan* verkställa en påföljd som utdömts i en främmande stat oberoende av om det finns ett fördrag mellan Finland och den stat som begär verkställighet.

Som ovan konstaterades är det enligt den gällande lagstiftningen för tillfället möjligt att bedriva samarbete endast mellan de nordiska länderna när det gäller verkställighet av bötesstraff.

Fastän de finska myndigheterna endast på grundval av samarbetslagen och den nordiska samarbetslagen kan begära om rättslig hjälp angående den verkställighet som avses i lagarna i fråga definieras Finlands internationella förpliktelser och rättigheter i förhållande till andra stater enligt internationella avtal.

## **2.2. Verkställigheten i Finland av inhemska bötesstraff**

Angående verkställigheten av bötesstraff föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. Enligt 3 § i lagen är det rättsregistercentralens uppgift att sörja för verkställigheten enligt lagen i fråga och även i övrigt föra statens talan i ärenden som har samband med de påföljder som skall verkställas av rättsregistercentralen.

Rättsregistercentralen sörjer primärt för indrivningen av böter. När gäller böter skall rättsregistercentralen enligt 8 § i lagen söka utsökning om den inte själv sänder en betalningsuppsmaning eller om en betalningsuppsmaning som sänts inte har lett till att böterna betalats.

## **2.3. Verkställighet av ett bötesstraff på begäran av en främmande stat**

I Finlands gällande lagstiftning ingår inte

bestämmelser om verkställighet av bötesstraff som utdömts i andra stater än i de nordiska länderna. Samarbetslagen gäller enbart en påföljd som avser ett frihetsberövande och en förverkandepåföljd. Den nordiska samarbetslagen möjliggör däremot också samarbete som gäller verkställigheten av bötesstraff.

Enligt 1 § i den nordiska samarbetslagen får på begäran en dom eller ett beslut, varigenom någon av en dansk, isländsk, norsk eller svensk domstol har dömts till böter eller vite verkställas i Finland. På motsvarande sätt får en sådan dom som meddelats i Finland överlätas för verkställighet till de övriga nordiska länderna. Enligt 32 § i nämnda lag avses med dom också sådant beslut eller förordnande av annan myndighet än domstol som enligt lagstiftningen i vederbörande stat har samma verkan som en dom. För det finländska systemets del innebär detta att t.ex. ordningsbot och sådana strafforder som åklagaren fastställt kan överlätas för verkställighet till ett annat nordiskt land.

Verkställigheten av böter som utdömts i ett annat nordiskt land sker enligt 3 § i lagen enligt finsk lag. Böterna får likväl inte här förvandlas till fängelse.

Den nordiska samarbetslagen innehåller mycket lite grunder för förvägrande. Orsaken till detta kan sökas i att i lagen inte ingår en verkställighetsskyldighet, utan böter som utdömts i ett annat nordiskt land *kan* verkställas. Ordalydelsen lämnar alltså beslutfattaren en prövningsrätt. Enligt 25 § i lagen får en dom som i ett annat nordiskt land har givits för ett brott för vilket åtal är anhängigt i Finland eller som genom en laga kraft vunnen dom har avgjorts i Finland eller för vilket riksåklagaren har förordnat om väckande av åtal, inte verkställas i Finland. Enligt 2 mom. i samma paragraf får ett förordnade om verkställighet av en dom inte heller ges, om domen inte är verkställbar i den stat där den gavs.

Enligt 24 § i lagen fattar rättsregistercentralen beslut om bifall till en begäran om verkställighet från en annat nordiskt land. På motsvarande sätt är det enligt 27 § rättsregistercentralen som till den behöriga myndigheten i ett annat nordiskt land framställer begäran om verkställighet av

böter. Det nordiska verkställighetssamarbetet fungerar i dagens situation väl. I praktiken begär rättsregistercentralen med jämna mellanrum verkställighet i ett annat nordiskt land av beslut som gäller böter och mottar sådana framställningar från andra nordiska länder.

Inom ramen för det nordiska samarbetet överläts till Finland ca 500 bötesstraff för verkställighet. Den överlägset största delen av böterna härstammar från Sverige. Från Finland översänds till de övriga nordiska länderna årligen ca 200 bötesstraff. Den största delen av besluten översänds till Sverige.

#### **2.4. Internationella avtal och arrangemang**

För bötesstraffens del grundar sig samarbetet mellan Finland och de övriga nordiska länderna på den samnordiska lagstiftning som beskrivits ovan. Ett centralt avtal som täcker också verkställigheten av bötesstraff är Europarådets 1970 års konvention om den internationella giltigheten av brottmålsdomar (European convention on the international validity of criminal judgements, ETS 070). Finland har inte anslutit sig till konventionen i fråga. Bestämmelser om verkställighet av böter ingår också i lagen om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i Romstadgan för Internationella brottmålsdomstolen och om tillämpning av stadgan (1284/2000) samt i nämnda Romstadga (FördrS 56/2002)

### **3. Målsättning och de viktigaste förslagen**

#### **3.1. Rambesluten som instrument och sättet för att genomföra dem**

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen godkänner riksdagen bl.a. sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Bestämmelsen om rambeslut fogades till unionsfördraget genom Amsterdamfördraget som ingicks 1997 och trädde i kraft år 1999 (FördrS 55/1999). Bestämmelsen om tillägget av rambeslut till

den s.k. tredje pelarens urval av medel var enligt grundlagsutskottet (GrUU 10/1998 rd) en bestämmelse som förutsatte att Amsterdamfördraget behandlades i s.k. inskränkt grundlagsordning. Utskottet konstaterade att rambesluten sedda som harmoniseringsnormer påminner om EG-direktiven. Enligt utskottet kan beslutsfattandet som helhet betraktat anses begränsa den lagstiftningsmakt som tillkommer riksdagen och republikens president.

Att Amsterdamfördraget sattes i kraft i inskränkt grundlagsordning kunde anses vara behövt av den orsaken att ett rambeslut innebär att en sådan internationell förpliktelse inte på det sätt som 94 § i grundlagen förutsätter föreläggs för riksdagens godkännande. Däremot gäller för dem grundlagens 93 § 2 mom. Enligt lagrummet i fråga svarar statsrådet för den nationella beredningen av beslut som fattas i Europeiska unionen och beslutar om Finlands åtgärder som hänför sig till dem, om inte beslutet kräver godkännande av riksdagen. Oberoende av sitt sakinnehåll binder alltså rambesluten Finland utan åtgärder för genomförande. Däremot förutsätter de redan enligt unionsfördraget särskilda nationella verkställighetsåtgärder och motsvarar i detta hänseende direktiv. I nationellt hänseende är det för sådana rambesluts del, då rambesluten redan trätt i kraft, endast fråga om genomförandeåtgärder i enlighet med 95 § i grundlagen. Detta är fallet fastän i grundlagens 95 § används begreppet sätta i kraft.

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 18/2003 rd konstaterat att ett rambeslut är en sådan förpliktelse där det lagförslag som genomför det skall behandlas i den ordning grundlagens 95 § 2 mom. anger. Fastän det i utlåtandet var fråga om tillämpningen av ett undantagslagförfarande för ett visst rambesluts del, kan grundlagsutskottets ställningstagande anses stöda att genomförandeåtgärderna för rambesluten kan utföras på motsvarande sätt som ett fördrag sätts i kraft. Den behandlingsordning som avses i utlåtandet avser dock för utlåtandets del enbart möjligheten att tillämpa det undantagslagförfarande som avses i 95 § 2

mom. i grundlagen. Utlåtandet kan inte anses betyda att rambeslutet särskilt skall *sättas i kraft* nationellt.

Propositionen syftar till att i Finland genomföra ett rambeslut som godkänts av Europeiska unionens medlemsstater, det s.k. rambeslutet om bötesstraff. Rambeslutet genomförs genom att stifta en särskild lag om det nationella genomförandet av rambeslutet om tillämpning av rambeslutet, nedan *EU-bötesverkställighetslagen*.

Eftersom rambeslutet inte utgör omedelbart tillämplig rätt skall i den föreslagna lagen ingå en blankettutformad genomförandebestämmelse, genom vilken bestämmelserna i rambeslutet görs till en del av den nationella lagstiftningen. Lagen innehåller dessutom vissa behövliga materiella bestämmelser med hänsyn till genomförandet av förpliktelse i rambeslutet och tillämpningen av lagen. Rambeslutet förpliktar Finland när det gäller resultatet som skall uppnås men överlämnar formerna och för genomförandet till den nationella prövningen.

För rambeslutets del är genomförandesättet alltså en metod som används vid sättande i kraft av statsfördrag, dvs. en genomförandelag som motsvarar en blandad ikraftsättandelag. Det finns inga hinder för att inom ramen för det straffprocessuella samarbetet genomföra rambeslutet med en blandad lag eller lag av blanketttyp. Rambeslutet är i till den grad detaljerat och precist att behovet av en kompletterande reglering är litet.

Alternativet, att genomförandeåtgärderna för det rambeslut som avses i denna proposition skulle ske genom en s.k. transformering, dvs. genom att stifta en täckande genomförandelag med materiellt innehåll, kunde leda till bristfälliga eller annars sådana ordalydelser som inte avsetts då rambeslutet uppgjorts. Detta kan vara faran då man eftersträvar att formulera bestämmelserna på ett sätt som bättre passar in i systematiken för den inhemska lagstiftningen och det inhemska lagskrivningssättet. Genom ett blankettutformat genomförandesätt tryggas bättre en enhetlig internationell tillämpning av bestämmelserna i rambeslutet. Dessutom är det onödigt att skriva på nytt sakinnehållet

i rambeslutet för sådana bestämmelser del som är tillräckligt detaljerade och exakta. Behovet av transformering saknas också av den orsaken att bestämmelserna i praktiken har bara en tillämpare. Den blankettutformade genomförandetekniken underlättar däremot tvärtom för sin del rättsskiparens tillämpningssituationer, eftersom endast rambeslutet skall tillämpas och inte en transformeringslag och vid sidan av den som vägledare för tolkningen det ursprungliga rambeslutet. EG-domstolen har i sin dom som avkunnades den 16 juni 2005 C-105/03 (Pupino) konstaterat att en nationell domstol vid tillämpningen av nationell rätt skall tolka den så långt som möjligt i enlighet med ordalydelserna i och syftet med ett rambeslut för att det resultat som eftersträvas i rambeslutet skall uppnås.

### 3.2. De viktigaste förslagen

Grundprincipen för förslagen är att ett bötesstraff som dömts ut i en annan av EU:s medlemsstater verkställs i Finland som sådant. Verkställigheten skall ske på motsvarande sätt som verkställigheten av böter som utdömts av en finsk myndighet. På motsvarande sätt skall ett bötesstraff som utdömts av en behörig finsk myndighet kunna översändas till en annan medlemsstat för verkställighet. Centralmyndigheten såväl när det gäller beslut som kommer från en annan medlemsstat som vid översändandet av ett finskt beslut för verkställighet i en annan medlemsstat skall vara rättsregistercentralen. Rättsregistercentralen skall kunna besluta om erkännande och verkställigheten av ett beslut från en annan medlemsstat utan att höra den person som beslutet berör.

Enligt gällande lagstiftning sörjer rättsregistercentralen för verkställigheten av inhemska bötesstraff. Det internationella rättsliga samarbetet grundar sig för sin del på den nordiska samarbetslagen. Också när det gäller det nordiska samarbetet vid verkställigheten av bötesstraff är rättsregistercentralen centralmyndighet och beslutar om verkställigheten i Finland av ett bötesstraff som utdömts i ett annat nordiskt land. Enligt den nordiska samarbetslagen sker verkställigheten i Finland på samma sätt

som verkställigheten av motsvarande finska dom eller beslut. Det är dock inte möjligt att förvandla ett bötesstraff som dömts ut utomlands, dvs. i ett annat nordiskt land.

Detta innebär att rättsregistercentralen också för tillfället sörjer för verkställigheten av samtliga böter från andra länder, dvs. tillsvidare från de nordiska länderna liksom också för verkställigheten av de nationella påföljderna, de egentliga verkställighetsåtgärderna utförs ofta av utsokningsmyndigheten

När det gäller ändringssökande föreslås att rättsregistercentralens beslut i enlighet med genomförandelagen för rambeslutet inte skall överklagas hos förvaltningsdomstolen. Ett beslut som rättsregistercentralen fattat angående erkännande och verkställigheten av en annan EU-medlemsstats beslut skall överklagas hos Tammerfors tingsrätt. Det vore alltså en formell avvikelse från den normala förvaltningsbesvärsvägen. Avvikelsen kan motiveras med den speciella karaktären hos de beslut avses i denna proposition. Besvärsdomstolen skulle behandla framför allt de grunder för förvägrande som avses i rambeslutet och som till sin karaktär är straffrättsliga. Bedömningen av straffrättsliga frågor hör mera naturligt till allmänna domstolar. Grunderna för förvägrande är dessutom långt identiska med dem som ingår i andra instrument som bygger på principen om ömsesidigt erkännande och genomförandelagarana för dem, t.ex. lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003), nedan *EU-utlämningslagen* och lagen om verkställighet i Europeiska unionen av frysningbeslut av egendom eller bevismaterial (540/2005), nedan *EU-frysningsslagen*. I nämnda lagar är beslutsfattaren eller instansen för ändringssökande vissa fyra tingsrätter, av vilka en är Tammerfors tingsrätt. Det är motiverat att uppgifter som kräver straffrättslig specialsakskunskap koncentreras till vissa tingsrätter. På detta sätt är det möjligt att garantera den sakkunskap som ärendet kräver och en specialisering samt att det uppstår en enhetlig linje. På detta sätt förbättras rättsskyddet. I denna proposition har man funnit det motiverat att koncentrera

ändringssökandet hos Tammerfors tingsrätt, eftersom den geografiskt är belägen nära rättsregistercentralen i Tavastehus. Antalet fall där man tyr sig till ändringssökande torde sannolikt dock vara ganska litet.

Ett motiv för tingsrättslinjen är att det är mest ändamålsenligt att skapa likartade förfaranden och bestämmelser för ändringssökande såväl i fråga om verkställigheten i enlighet med såväl rambeslutet om bötesstraff som enligt rådets rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande, nedan *rambeslutet om förverkande*. I justitieministeriets arbetsgruppsbetänkande (Utlåtanden och utredningar 2006:11) angående genomförande av rambeslutet om bötesstraff och rambeslutet om förverkande har behandlats de nationella genomförandeåtgärderna för vardera rambeslutet. Genomförandeåtgärderna för rambeslutet om förverkande har dock inte tagits in i denna proposition, eftersom rambeslutet om förverkande tillsvidare inte trätt i kraft internationellt. På det sätt som det redogörs för i propositionen kommer verkställigheten för vardera rambeslutets del att ske i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. På det sätt som närmare beskrivs i detaljmotiveringen för bestämmelserna om ändringssökande i genomförandelagen för rambeslutet om förverkande på sida 88 i arbetsgruppsbetänkandet är det särskilt viktigt att det vid förfarandet för rambeslutet om förverkande och EU-frysningsslagen används samma domstolslinje. Annars byts domstolslinjen under pågående "samma" förfarande.

Enligt propositionen skall systemet i den nordiska samarbetslagen bibehållas och det gällande ändringssökandeförfarandet skall inte ändras. Detta är motiverat bl.a. på grund av att det nordiska samarbetet med sina få grunder för förvägrande är fakultativt och det finns inget behov av en bedömning av de grunder för förvägrande som avses i rambeslutet i anslutning till denna prövning. I praktiken har sådana besvär inte förekommit.

När det gäller förfarandet för ändringssökande har det vid

beredningsskedet aktualiserats ett alternativ enligt vilket domstolen vid behandlingen av besvär över rättsregistercentralens beslut i tillämpliga delar skulle iakttä det förfarande som avses i 8 kap. i rättegångsbalken om behandling av ansökningsärenden. Av rättsskyddshänsyn har man i propositionen stannat för att behandlingen av ärendet vid sidan av särregleringen i genomförandelagen i tillämpliga delar skall iakttä vad som föreskrivs i lagen om rättegång i brottmål. Det anordnas ett sammanträde i tingsrätten dock endast om tingsrätten anser det vara nödvändigt. Ett sammanträde i ärendet skall anordnas också på yrkande av den ändringssökanden, om tingsrätten inte anser det vara uppenbart orördigt. Huvudregeln är alltså att det vid behandlingen iakttä ett skriftligt förfarande. Med avvikelse från behandlingsordningen i brottmål skall kallelsen till ett eventuellt sammanträde kunna skickas till den processadress som ändringssökanden uppgett i enlighet med 5 kap. 2 § 2 mom. i rättegångsbalken.

Enligt propositionen är den mest centrala innehållsmässiga reformen i fråga om verkställigheten av böter att samarbete angående verkställighet av böter blir möjligt mellan Finland och EU:s medlemsstater. För tillfället är verkställighet av böter för Finlands del möjlig enbart i förhållande mellan de andra nordiska länderna. Det är alltså fråga om en helt ny form av straffrättsligt samarbete i förhållande till EU:s övriga medlemsstater. I propositionen föreslås att det inte längre vore möjligt att vägra verkställighet på grund av avsaknaden av dubbel straffbarhet till den del det är fråga om ett s.k. "listat brott" som avses i artikel 5 i rambeslutet om bötesstraff. Vid förfarandet enligt den nordiska samarbetslagen är dubbel straffbarhet inte heller för tillfället en förutsättning för verkställighet; verkställighetsåtgärderna är visserligen i alla situationer fakultativa. Man har i situationer som till en del motsvarar förteckningen i rambeslutet vid samarbetet mellan EU:s medlemsländer avstått från kravet på dubbel straffbarhet vid verkställigheten av fängelsestraff redan i lag i samband med genomförandet av rambeslutet om en s.k. europeisk arresteringsorder (se lag 1289/2003). Samarbetslagens 3 § ändrades

då så att verkställigheten av frihetsstraff inte förutsätter dubbel straffbarhet om gärningen är en gärning som avses i 3 § i EU-utlämningslagen.

Enligt förslaget skall man i det nordiska samarbetet fortsättningsvis kunna tillämpa den nordiska samarbetslagen. Samarbetet mellan de nordiska länderna i fråga om verkställigheten av böter skall enligt förslaget förbli oförändrat. Den nordiska samarbetslagen innehåller bl.a. färre grunder för förvägrande än det rambeslut som avses i propositionen. Detta innebär att utgångspunkten är att samarbetet enligt den nordiska samarbetslagen är effektivare än det som avses i rambeslutet. Lagen i fråga uppställer dock inte en skyldighet att verkställa en påföljd som dömts ut i ett annat nordiskt land. Av denna orsak skall tillämpningen av systemet enligt rambeslutet inte uteslutas heller från förhållandet mellan de nordiska länderna. Danmark har i sin lagstiftning om genomförandet av det rambeslut som avses här tagit in en bestämmelse, enligt vilken den samnordiska lagstiftningen skall tillämpas i de fall då den möjliggör en mera omfattande verkställighet än det system som avses i rambeslutet.

## 4. Propositionens konsekvenser

### 4.1. Ekonomiska konsekvenser

Det är inte möjligt att noggrant bedöma det framtida antalet av de begäranden om verkställighet mellan EU:s medlemsstater som hör till rambeslutets tillämpningsområde, eftersom verkställighetssamarbetet för Finlands del när det gäller indrivning av böter hittills har varit möjligt mellan de nordiska länderna. Inom ramen för det nordiska samarbetet översänds årligen till Finland för verkställighet ca 500 bötesstraff. Från Finland översänds till de övriga nordiska länderna för verkställighet ca 200 bötesstraff om året. Merparten av dem översänds till Sverige. På grundval av det nordiska samarbetet kan man inte helt dra slutsatser om antalet bötesstraff som skall verkställas enligt förfarandet enligt rambeslutet. Man kan bedöma att verkställighetssamarbetet enligt rambeslutet med de enskilda EU-medlemsstaterna inte



nödvändigtvis kommer att vara lika omfattande som det nordiska verkställighetssamarbetet, eftersom samarbetet enligt den nordiska samarbetslagen redan på grund av bestämmelserna är enklare än förfarandet enligt rambeslutet. Dessutom kommer också framöver verkställighetssamarbetet med de nordiska länder som hör till EU att huvudsakligen grunda sig på systemet enligt de identiska nordiska lagarna. Samarbetet med Sverige och Danmark kommer alltså inte att övergå till systemet enligt rambeslutet. Sveriges andel av samarbetet som avser verkställigheten av bötesstraff torde också i fortsättningen att vara betydande beroende på bl.a. den geografiska närheten.

Det kan dock antas att rättsregistercentralens arbetsmängd i någon mån kommer att öka, eftersom rättsregistercentralen enligt propositionen kommer att vara den behöriga myndigheten såväl att översända och ta emot beslut och fatta beslut om verkställighet av dem. Inom det nordiska samarbetet sörjer rättsregistercentralen redan nu för samarbetet avseende verkställigheten av böter. På motsvarande sätt kan utökningsmyndigheternas arbetsmängd öka något när det gäller verkställigheten av böter, eftersom dessa myndigheter skall verkställa besluten på motsvarande sätt som inhemska böter. Också arbetsmängden inom Tammerfors tingsrätt, Åbo hovrätt och högsta domstolen kan öka något på grund av att det förfarande som avses i propositionen innebär att ändring söks hos Tammerfors tingsrätt i stället för hos förvaltningsdomstolarna.

Propositionen har inga betydande ekonomiska konsekvenser om antalet framställningar om verkställighet inte nämnvärt ökar från nuvarande nivå. Det är klart att framställningarna om verkställighet av böter i någon mån kan öka, eftersom samarbete av angivet slag inte tidigare har varit möjligt mellan Finland och övriga EU-länder än de nordiska länderna. Mest arbete kommer att förädlas av en begäran om verkställighet som anländer till Finland.

Propositionen har ekonomiska konsekvenser också genom att personalen

inom rättsregistercentralen samt i någon mån utökningspersonalen bör utbildas till de nya uppgifterna enligt rambeslutet. Utbildningsbehovet för utökningspersonalen är dock i någon mån mindre, eftersom t.ex. rättsregistercentralen fattar beslut i fråga om ett beslut som anländer till Finland fattar beslut om verkställighet av detsamma och t.ex. om tillämpningen av grunderna för förvägrande, medan egen utökningsmyndigheten verkställer beslutet på samma sätt som ett motsvarande nationellt beslut.

#### **4.2. Konsekvenser för organisation och personal**

Uppdelningen av uppgifter mellan myndigheterna vid det internationella samarbetet som berör verkställighet av böter ändras inte märkbart, eftersom rättsregistercentralen sörjer för verkställigheten också vid förfarandet enligt propositionen på motsvarande sätt som nu. I fråga om ändringssökandet föranleder ändringen av besvärsvägen för rättsregistercentralens beslut från att gå till Tammerfors tingsrätt i stället för till förvaltningsdomstolen tingsrätt inte betydande konsekvenser för personalen. I det nordiska samarbetet som gäller böter har besvär över rättsregistercentralens beslut i praktiken inte förekommit.

Fastän utökningsmyndigheternas arbetsmängd kan tänkas öka i en situation där det till Finland för verkställighet översänds beslut som avses i rambeslutet, kan propositionen inte anses ha nämnvärda personalkonsekvenser. Den eventuella ökningen av arbetsmängden jämnar ut sig för utökningsmyndigheternas del till de olika enheterna i riket. För rättsregistercentralens del förutsätter propositionen inte nya resurser.

#### **4.3. Samhälleliga konsekvenser**

Ett system som möjliggör en verkställighet i hela Europeiska unionen av de bötesstraff som avses i propositionen främjar en realisering av det straffrättsliga ansvaret.

## 5. Beredningen av propositionen

I det skede då rambeslutet bereddes har statsrådet till riksdagen översänt skrivelsen U 55/2001 rd samt dessutom lämnat kompletterande information om ärendets behandling i Europeiska unionen.

Lagutskottet har i ärendet givit utlåtande 1/2002 rd.

Justitieministeriet tillsatte den 4 november 2005 en arbetsgrupp för att bereda de verkställighetsåtgärder och nationella lagändringar som rambeslutet om bötesstraff och rambeslutet om förverkande förutsatte. Utgångspunkten för beredningen var att rambeslutet skulle genomföras genom en blankett- eller blandad lag på samma sätt som statsfördrag. Till arbetsgruppen kallades

representanter för justitieministeriet, rättsregistercentralen och exekutionsverket i Helsingfors härad. Arbetsgruppen överlämnade sitt betänkande den 28 april 2006 (Sakko- ja konfiskaatiopuitepäätösten täytäntöönpano, Justitieministeriets utlåtanden och utredningar 2006:11)

Betänkandet skickades på remiss till 14 instanser av vilka 9 inkom med ett remissvar. Utlåtanden gavs av utrikesministeriet, inrikesministeriets polisavdelning, riksdagens biträdande justitieombudsman, Riksåklagarämbetet, centralkriminalpolisen, rättsregistercentralen, Tammerfors tingsrätt, Finlands Advokatförbund och professor Olli Mäenpää. I utlåtandena understöddes i huvudsak utkastet till regeringens proposition som ingick i betänkandet.

## DETALJMOTIVERING

### 1. Innehållet i rambeslutet och dess förhållande till finsk lagstiftning

**Artikel 1. Definitioner.** I artikeln definieras tillämpningsområdet för rambeslutet samt vissa i begrepp som används i rambeslutet. I punkt a i artikeln definieras *beslut*, som är det mest centrala begreppet som berör tillämpningsområdet för rambeslutet. Tillämpningsområdet omfattar förutom av en domstol fattat beslut i *brottmål* också av en annan myndighet fattade beslut i ett brottmål förutsatt att personen i fråga har haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål (led i och led ii).

Bestämmelserna betyder i praktiken att från Finland till en annan EU-medlemsstat för verkställighet kan skickas förutom böter som dömts ut av en domstol samt samfundsböter enligt 9 kap. i strafflagen också t.ex. ordningsbot som förelagts av polisen samt böter som dömts ut av åklagaren i strafforderförfarande. Vid nämnda förfaranden har en person möjlighet att om den så önskar låta föra ärendet till behandling av domstol med behörighet i brottmål, dvs. av tingsrätt som första instans (12 § i lagen om ordningsbotsförfarande, 66/1983 och 8 § i lagen om strafforderförfarande, 692/1993).

Tillämpningsområdet omfattas också av beslut som grundar sig på överträdelse mot lagbestämmelser i *andra än brottmål* som fattats av annan myndighet än en domstol förutsatt att personen har haft möjlighet att få ärendet prövat inför domstol med behörighet i brottmål (led iii) samt av beslut som fattats av nämnda domstol angående beslut som avses ovan (led iv).

De sistnämnda bestämmelserna täcker situationer där t.ex. regleringen angående vägtrafik i någon medlemsstat inte skulle bygga på ett straffrättsligt system, utan trafikförseelser bestraffas som ett slags administrativa överträdelse (ordningssviktigheter). Också då förutsätts att ärendet i sista fall skall kunna prövas av en domstol med behörighet i brottmål. För Finlands del innebär bestämmelserna i led iii

och led iv att t.ex. en sådan oljeutsläppsavgift som avses i 2 a kap. i lagen om förhindrande av miljöförorening från fartyg (300/1979) kan översändas för verkställighet till en annan medlemsstat inom Europeiska unionen, eftersom en påföljdsavgift som påförts av gränsbevakningsväsendet får överklagas hos sjörättsdomstolen vid Helsingfors tingsrätt. (1163/2005, 19 k §, RP 77/2005). Å andra sidan omfattas t.ex. en parkeringsbot som förelagts i Finland inte av tillämpningsområdet, eftersom en parkeringsbot i enlighet med 14 § i lagen om parkeringsbot (248/1970) överklagas hos förvaltningsdomstolen. På samma sätt omfattas inte heller en i 179 § i utlänningslagen (301/2004) avsedd påföljdsavgift för transportör av tillämpningsområdet, eftersom besvär över påföljdsavgiften anförs hos förvaltningsdomstolen. Också en konkurrensbrottsavgift som avses i 7 § i lagen om konkurrensbegränsningar (480/1992) faller utanför tillämpningsområdet, eftersom den avgift som bestäms av marknadsdomstolen överklagas hos högsta förvaltningsdomstolen. Övriga påföljder som faller utanför tillämpningsområdet är t.ex. en kontrollavgift enligt lagen om kontrollavgift i kollektivtrafik (469/1979), en överlastavgift enligt lagen om överlastavgift (51/1982), en avgift över överskriden utsläppsrätt som avses i 62 § i lagen om utsläppshandel (683/2004), en kontrollavgift som avses i 35 § i lagen om statens televisions och radiofond (745/1998) och en försummelseavgift som avses i 14 § i lagen om hemkommun (201/1994), eftersom dessa avgifter överklagas hos förvaltningsdomstolen.

Tillämpningsområdet omfattar inte heller av en påföljdsavgift som avses i 122 § i kommunikationsmarknadslagen (393/2003), en påföljdsavgift som avses i 36 a § i lagen om radio- och televisionsverksamhet (744/1998), en påföljdsavgift som avses i 26 a § i lagen om finansinspektionen (587/2003), eftersom marknadsdomstolens beslut om påföljdsavgift överklagas hos

högsta förvaltningsdomstolen. Tillämpningsområdet omfattar inte heller en rättegångsbrot som avses i 14 kap. 7 § i rättegångsbalken. Det är inte fråga om en straffrättslig påföljd, varför påföljden inte omfattas av led i. Det är inte heller fråga om ett beslut som fattats av en annan myndighet än en domstol, varför påföljden inte heller faller under tillämpningsområdet för led iii. Påföljden omfattas inte heller av tillämpningsområdet för led iv, eftersom domstolen dömt ut påföljden som första myndighetsinstans och inte som en följd av ett beslut fattat av en annan myndighet än en domstol.

Den omständigheten att ovan nämnda påföljder i Finlands rättsordning inte omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet innebär inte att inte påföljder för motsvarande ärenden i någon annan medlemsstat kan omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet. Detta kan bli aktuellt i en situation där t.ex. påföljdssystemet i anslutning till konkurrensbegränsningar till sin karaktär är straffrättsligt.

I punkt b i artikeln definieras *bötesstraff*. Begreppet i fråga täcker för det första det penningbelopp som utdömts som påföljd för ett brott. Med detta avses t.ex. böter (led i). För det andra täcker begreppet ersättning till brottsoffer som utdömts i samma beslut (compensation). Brottsoffret får då inte vara civilrättslig part i förfarandena. Som ytterligare förutsättning ställs att domstolen beslutar under utövande av sin domsrätt i brottmål (led ii). Med sistnämnda ersättning avses inte ett egentligt civilrättsligt skadestånd på det sätt det som betraktas i Finland. Med begreppet i ledet avses t.ex. ett särskilt slags påföljd som används t.ex. i Förenade konungariket (compensation order), där brottsoffret inte är en privaträttslig part i ärendet, och han eller hon inte ens har rätt att yrka på en sådan ersättning som här avses. I vissa fall är den ersättning som avses här det enda straff som döms ut för det brott som behandlas.

Begreppet bötesstraff täcker också det penningbelopp som skall betalas för kostnader för de rättegångsförfaranden eller förvaltningsrättsliga förfaranden som leder fram till beslutet (led iii). Begreppet omfattar

t.ex. bevisningskostnader i en brottmålsrättegång och kostnader för rusmedelsundersökning samt det arvode som bestämts för en försvarare som förordnats enligt 2 kap. i lagen om rättegång i brottmål (689/1997) och som den dömda åläggs att ersätta till staten. Begreppet omfattar också penningbelopp som skall betalas till en allmän fond eller till en stödfond för brottsoffer, vilket utdömts i samma beslut, t.ex. en brottmålsdom (led iv). Det sistnämnda systemet förekommer inte i Finland. Avsikten är dock att rambeslutet skall täcka sådana system, där "böterna" på detta sätt skall riktas t.ex. till en allmännyttig organisation.

I punkt b i artikeln definieras också preciserande vad ett bötesstraff som avses i rambeslutet inte skall inbegripa. Enligt den första strecksatsen skall ett bötesstraff inte inbegripa beslut om förverkande av hjälpmedel till eller vinning av brott. Enligt den andra strecksatsen är från tillämpningsområdet uteslutna också beslut av civilrättslig art som fattats till en följd av enskilda anspråk och som är verkställbara enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttsens område, nedan *Bryssel Iförordningen*. Detta innebär att verkställigheten av såväl förverkandepåföljder som privaträttsliga ersättningar till brottsoffer sker genom särskilda regleringar. För verkställigheten av förverkandepåföljder gäller rambeslutet om förverkande som behandlats i arbetsgruppsbetänkandet om genomförande av rambeslutet av bötesstraff och rambeslutet om förverkandet. Angående genomförandet av rambeslutet om förverkande kommer det senare att överlåtas en regeringens proposition.

I punkt c i artikeln definieras den utfärdande staten och i punkt d den verkställande staten.

Finland har för tillfället en reglering om samarbete om verkställighet av bötesstraff som avses i detta rambeslut endast i förhållande till de andra nordiska länderna. Den nordiska samarbetslagen täcker också andra beslut än sådana som fattas av domstol. Enligt 32 § i nämnda lag avses med dom även sådant beslut eller förordnande av

annan myndighet än domstol, som enligt lagstiftningen i vederbörande stat har samma verkan som dom. Den nordiska samarbetslagen täcker förutom böter också vite, förverkandepåföljder och kostnader som föranletts av rättegång (1 §).

Artikel 2 är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att i genomförandelagen inte intas en materiell reglering som berör artikel 1.

**Artikel 2. Fastställande av behörig myndighet.** Enligt punkt 1 i artikeln definierar varje medlemsstat själv vilka myndigheter som i medlemsstaten i fråga är behöriga myndigheter i de situationer som avses i rambeslutet. Medlemsstaterna skall underrätta rådets generalsekretariat om dessa myndigheter. Punkt 2 i artikeln tillåter dessutom att det utses en eller flera centralmyndigheter till att ansvara för administrativt översändande och mottagande av beslut och bistå de behöriga myndigheterna. Enligt punkt 3 i artikeln skall rådets generalsekretariat hålla de erhållna underrättelserna tillgängliga för alla medlemsstater och för kommissionen.

I gällande lagstiftning ingår bestämmelser om samarbetet om verkställigheten av bötesstraff endast i den nordiska samarbetslagen. Enligt 24 § i lagen avgör rättsregistercentralen om en begäran från ett annat nordiskt land skall bifallas. På motsvarande sätt är det enligt 27 § i lagen rättsregistercentralen som framställer en begäran som avser verkställighet av böter till den behöriga myndigheten i ett annat nordiskt land. Verkställigheten i Finland sker enligt 3 § enligt finsk lag. Detta innebär att rättsregistercentralen i första skedet sköter om indrivningen av böter på motsvarande sätt som för i Finland utdömda böters del. Om den dömde inte t.ex. som en följd av en betalningsuppsmaning som sänds av rättsregistercentralen betalar sina böter, skall rättsregistercentralen ansöka om utsökning (8 § i lagen om verkställighet av böter).

Artikel 2 förutsätter att i genomförandelagen för rambeslutet tas in materiella bestämmelser. I propositionen föreslås att baslösningen i fråga om myndigheterna när det gäller systemet enligt rambeslutet skall motsvara den som ingår i den nordiska samarbetslagen. Detta innebär

att rättsregistercentralen såväl skall ta emot beslut från en annan medlemsstat för verkställighet som fatta beslut om verkställigheten av besluten samt översända beslut som avses i rambeslutet och som fattats i Finland till andra medlemsstater för verkställighet. Finland skall alltså utse rättsregistercentralen till den behöriga myndighet som avses i artikeln. Finland utser inte en särskild centralmyndighet för de uppgifter som rambeslutet avser.

**Artikel 3. Grundläggande rättigheter.** I artikeln konstateras att rambeslutet inte skall ändra skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i EU-fördraget. Nämnda artikel i Fördraget om Europeiska Unionen innehåller hänvisningar till bl.a. Europarådets mänskörättskonvention och de grundläggande fri- och rättigheterna som de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.

Artikel 3 är till sin karaktär konstaterande och förutsätter enligt propositionen inga materiella bestämmelser i genomförandelagen.

**Artikel 4. Översändande av beslut och anlitan av centralmyndigheten.** Artikel 4 innehåller de centrala bestämmelserna om till vilken medlemsstat och med anlitan av vilket förfarande ett beslut som avses i rambeslutet kan översändas för verkställighet. Enligt punkt 1 i artikeln får ett beslut översändas till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den fysiska eller juridiska person mot vilken beslutet har meddelats har egendom eller inkomst, normalt är bosatt eller, när det gäller en juridisk person, har sitt säte. Beslutet skall översändas tillsammans med det intyg som utgör en bilaga till rambeslutet.

I artikel 2 förutsätts att den behöriga myndigheten i den utfärdande staten måste underteckna och intyga riktigheten i innehållet i det ovan nämnda intyget.

Punkt 3 i artikeln innehåller bestämmelser om sättet för hur beslutet översänds. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall översända beslutet eller en bestyrkt avskrift av detta tillsammans med intyget direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten på ett sätt som

lämnar ett skriftligt spår och för den verkställande staten möjliggör att fastställa äktheten. Formuleringen innebär att också vissa elektroniska sätt för översändande är tillåtna. Formuleringen är i viss mån inarbetad och den har används också i andra instrument som gäller straffrättsligt samarbete. Enligt artikeln skall beslutet i original eller en bestyrkt avskrift av detta och intyget i original översändas till den verkställande staten om den kräver detta. Allt officiellt informationsutbyte skall också ske direkt mellan de berörda myndigheterna.

Enligt punkt 4 i artikeln får ett beslut översändas endast till en verkställande stat åt gången. Artikel 15, som refereras nedan, innehåller en bestämmelse enligt vilken den utfärdande staten inte heller själv får fullfölja verkställigheten av en påföljd som avses i rambeslutet.

Punkterna 5 och 6 i artikeln innehåller bestämmelser för de situationer där den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte är känd i den utfärdande staten eller beslutet sänts till fel myndighet. I dessa situationer är det möjligt att utnyttja bl.a. kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverket (EJN). I Finland finns kontaktpunkter i det europeiska rättsliga nätverket bl.a. inom centralkriminalpolisen, justitieministeriet och riksåklagarämbetet. Om en myndighet tar emot ett beslut och inte är behörig, skall den översända beslutet till den behöriga myndigheten och underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om detta.

Punkt 7 i artikeln innehåller särskilda bestämmelser angående Förenade kungariket och Irland om meddelanden till centralmyndigheten.

I Finlands gällande lagstiftning ingår bestämmelser i den nordiska samarbetslagen om samarbetsförfarandet mellan staterna vid verkställigheten av böter i den nordiska samarbetslagen och i förordningen om verkställighet av nämnda lag. Enligt lagen i fråga är rättsregistercentralen behörig att avgöra om en begäran från ett annat nordiskt land skall bifallas (24 §). Rättsregistercentralen framställer också en begäran om bl.a. verkställighet av böter (27 §). Ovan nämnda förordning innehåller bestämmelser om vad som skall uppgivas i

begäran och vilka handlingar som skall översändas. Förordningens 2 § 2 mom. tillåter dock att t.ex. för begäran om verkställighet av böter i stället för den mera omfattande utredningen som nämns i 1 mom. får översändas intyg som innehåller de uppgifter som skall upptas i saköresländen och de för brottets individualisering eventuellt nödvändiga övriga utredningarna. I det nordiska samarbetet förutsätts alltså med avvikelse från rambeslutet inte för tillfället att t.ex. domen översänds. De uppgifter som avses i intyget är också mindre omfattande än de uppgifter som förutsätts i intyget som avses i rambeslutet.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen har det ansetts att det inte är nödvändigt att ta in materiella bestämmelser angående artikeln i genomförandelagen för rambeslutet. Till den del det vid samarbetet angående verkställigheten blir aktuellt att enligt 50 § i lagen om verkställighet av böter lämna ut uppgifter ur bötesregistret finns det i 30 § i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) en bestämmelse som ger rätt att lämna ut uppgifter. På det sätt som konstaterats i motiveringen till den föregående artikeln föreslås att Finland utser rättsregistercentralen till behörig myndighet. Detta innebär att rättsregistercentralen fattar beslut om att översända en påföljd som omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet till en annan medlemsstat för verkställighet. Rättsregistercentralen skall också fylla i det intyg som utgör en bilaga till rambeslutet och vid behov stå i kontakt med de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna. De uppgifter som avses här avviker inte väsentligt från vad som nu hör till rättsregistercentralens uppgifter inom ramen för det nordiska samarbetet.

**Artikel 5. Räckvidd.** Oaktat sin rubrik innehåller artikeln bestämmelser om i vilka situationer den verkställande staten har skyldighet att verkställa ett beslut utan kontroll av *dubbel straffbarhet*. Punkt 1 i artikeln innehåller en förteckning med 39 punkter om straffbelagda gärningar. Om dessa gärningar är straffbelagda i den utfärdande staten enligt den utfärdande statens lagstiftning, skall beslutet erkännas och verkställas i enlighet med rambeslutet

och utan kontroll av dubbel straffbarhet. De 32 första punkterna i förteckningen motsvarar förteckningen i artikel 2.2 i Rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (2002/584/RIF, nedan *rambeslutet om en europeisk arresteringsorder*) och i 3 § 2 mom. i EU-utlämningslagen, artikel 3.2 i Rådets rambeslut om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning eller bevismaterial (2003/577/RIF, nedan *frysningrambeslutet*) samt 3 § 3 mom. i EU-frysningenslagen. Förteckningen i det rambeslut som avses i propositionen avviker från de ovannämnda förteckningarna till den delen att tillämpningen av rambeslutet inte förutsätter att det strängaste straffet för gärningen i den utfärdande staten behöver vara belagt med ett fängelsestraff om minst tre år. Detta innebär att listan omfattar något flera brott.

Den förteckning över brott som avses i propositionen innehåller förutom förteckningen över de 32 punkter som ingår i EU-utlämningslagen och EU-frysningenslagen ytterligare 7 andra punkter, som anknyter till brott i vägtrafiken, smuggling av varor, intrång i immateriella rättigheter, våldshandlingar och hot mot om våld mot personer, skadegörelse och stöld. Den sista punkten i förteckningen omfattar brott i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, vilka omfattas av genomförandeskyldigheter enligt instrument som antagits enligt fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen eller de enligt avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen.

Det är inte motiverat att i propositionen i detalj redogöra för vilka gärningar i den finska lagstiftningen de allmänna benämningarna i förteckningen motsvarar. Innehållet i den förteckning om 32 punkter som avses i EU-utlämningslagen och som i huvudsak motsvarar förteckningen enligt denna proposition har närmare analyserats i regeringens proposition angående lagen i fråga (RP 88/2003 rd, s. 18-19). Också i denna proposition är det dock fråga om endast en exempeluppräknings beroende på de vaga benämningarna. Det är den behöriga myndighetens uppgift att i det enskilda fallet bedöma vilket nationellt brott som motsvarar

benämningarna i förteckningen. När det gäller ett beslut som översänts till Finland för verkställighet är det inte den myndighet, som sörjer för verkställigheten, dvs. rättsregistercentralen, som huvudsakligen skall pröva om t.ex. ett brott enligt strafflagstiftningen i en annan medlemsstat för vilket det utdömts en påföljd är ett listat brott som avses i rambeslutet. Detta beslut fattas av och bedömningen görs av den myndighet som översänt beslutet. Den behöriga myndigheten i Finland kan på det sätt som anförs nedan dock i vissa situationer förvägra verkställigheten om det intyg som följer med beslutet uppenbarligen inte motsvarar beslutet. I dessa situationer saknar det dock betydelse om gärningen enligt finsk lag omfattas av förteckningen. Till den del frågan är om gärningen enligt finsk lag omfattas av förteckningen kan den finska behöriga myndigheten endast ingripa mot klara fel, eftersom begreppen är till en del vida och lämnar rum för tolkning. Då en annan medlemsstat meddelar att gärningen omfattas av förteckningen, skall det beaktas att rambeslutet är godkänt på Europeiska unionens alla officiella språk varför också översättningarna till olika språk kan medföra divergenser vid tolkningen av olika begrepp.

Då Finland är den stat som översänder beslutet, skall den myndighet som är behörig att översända beslutet, dvs. enligt propositionen rättsregistercentralen, tolka om det brott för vilket en person dömts i Finland är ett sådant "listat brott" som avses i förteckningen om 39 punkter i rambeslutet. Som exempel kan nämnas strecksatsen angående ett beteende som står i strid med vägtrafikbestämmelser. Det torde vara klart att strecksatsen i fråga täcker t.ex. samtliga trafikbrott som avses i 23 kap i strafflagen till den del de gäller brott mot vägtrafikbestämmelserna.

Punkt 2 i artikeln innehåller bestämmelser om hur den ovan nämnda förteckningen över 39 brott senare kan ändras och ses över. Enligt punkten kan rådet med enhällighet efter att ha hört Europaparlamentet enligt villkoren i artikel 39.1 i EU-fördraget besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1. Bestämmelsen innebär att förteckningen inte kan utvidgas utan Finlands godkännande

Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 i artikeln är så detaljerade att de kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att det inte är nödvändigt att ta in materiella bestämmelser angående nämnda punkter i genomförandelagen. Sådana bestämmelser skulle inte tillföra något tilläggsvärde i fråga om klarheten.

Punkt 3 i artikeln möjliggör att i andra fall än de som anges i punkt 1, dvs. de så kallade listade brotten, *får* den verkställande staten ställa som villkor för att erkänna och verkställa ett beslut avser ett beteende som skulle utgöra ett brott enligt den verkställande lagens lagstiftning, oavsett brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering. Punkten tillåter med andra ord att det kan förutsättas dubbel straffbarhet för dessa brott. Artikel 3.4 i frysningsrambeslutet innehåller en formulering av motsvarande slag. Vid utformningen av den motsvarande bestämmelsen i 3 § i EU-frysningslagen har använts formuleringen ”gärningen utgör brott eller skulle utgöra brott om den hade begåtts i Finland under motsvarande förhållanden”. Den sist nämnda formuleringen är avsedd att täcka också s.k. nationellt avgränsade brott. Enligt lagrummet kan t.ex. ett skattebedrägeri begånget i en annan medlemsstat som alltså riktar sig mot de offentliga medlen i en annan medlemsstat och som inte utgör ett skattebedrägeri enligt finsk lag anses som ett skattebedrägeri enligt finsk lag, om gärningen skulle utgöra ett brott om den skulle ha begåtts i Finland under motsvarande förhållanden. Å andra sidan förutsätts inte att den gärning som beslutet grundar sig på i Finland skall vara straffbelagd under samma brottsbenämning som i den stat som fattat beslutet. Det räcker att gärningen som beslutet grundar sig på är straffbelagd i Finland oberoende av dess brottsrubricering.

I propositionen föreslås att för 3 punktens del i genomförandelagen inte tas in materiella bestämmelser. Bestämmelsen om kravet dubbel straffbarhet enligt prövning är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. Bestämmelsens ordalydelse kan på ovan angivet sätt tolkas så att den täcker de s.k. nationellt avgränsade brotten och situationer där gärningen begånget under motsvarande

omständigheter i Finland skulle utgöra ett brott. Kravet på dubbel straffbarhet till den del det enligt rambeslutet är tillåtet blir alltså en fakultativ förutsättning då Finland är den verkställande staten. Den behöriga myndigheten i Finland, dvs. enligt propositionen rättsregistercentralen, skall i det enskilda fallet pröva om den förvägrar verkställighet i Finland på grund av att förutsättningen om dubbel straffbarhet inte uppfylls. I praktiken är sådana prövningssituationer sällsynta, eftersom det kan antas att merparten av de gärningar som är straffbelagda i medlemsstaterna i Europeiska unionen är straffbelagda också i Finland. Fastän kravet på dubbel straffbarhet i något undantagsfall inte uppfylls är det i praktiken möjligt att inleda verkställigheten om gärningens straffbarhet inte kan anses strida mot de grundläggande rättsprinciperna i Finlands rättsordning.

I gällande lagstiftning i Finland ingår bestämmelser om verkställighet av böter som utdömts i ett annat land endast i den nordiska samarbetslagen. I sagda lag har för verkställigheten inte ställts ett krav på dubbel straffbarhet. Lagen ställer dock inte en ovillkorlig skyldighet att verkställa ett bötesstraff som utdömts i ett annat nordiskt land, utan det *får* verkställas. Enligt lagen fattar rättsregistercentralen beslut om verkställighet. Detta innebär att den lösning som föreslagits i propositionen angående de fakultativa förutsättningarna för dubbel straffbarhet och om den myndighet som fattar beslut om detta motsvarar i sak det förfarande som föreskrivs i den nordiska samarbetslagen.

**Artikel 6. Erkännande och verkställighet av beslut.** Artikeln innehåller bestämmelser om skyldighet för den behöriga myndighetens i den verkställande staten att erkänna och verkställa ett beslut som har översänts i enlighet med artikel 4, såvida inte den behöriga myndigheten beslutar att åberopa något av de skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 7, som refereras nedan.

I propositionen föreslås att för artikelns del inte tas in materiella bestämmelser i genomförandelagen. Artikeln är så detaljerad och klar att den kan tillämpas direkt. På det sätt som det ovan redogjorts för skall Finland



som behörig myndighet uppge rättsregistercentralen. Rättsregistercentralen fattar det beslut som avses i artikeln. Beslut om tillämpningen av de grunder för förvägrande som avses i artikel 7 överklagas på det sätt som det redogörs för i genomförandelagen och i detaljmotiveringen för den.

På det sätt som det nedan redogörs för i fråga om artikel 9 sörjer rättsregistercentralen för verkställigheten på motsvarande sätt som bestäms i lagen om verkställighet av böter angående verkställigheten av ett inhemskt beslut.

Enligt 24 § i den gällande nordiska samarbetslagen fattar rättsregistercentralen beslut om bifall till begäran från ett annat nordiskt land om verkställighet av böter. Lagens 1 § uppställer inte en skyldighet att inleda verkställighet, utan en dom eller ett beslut som meddelats i ett annat nordiskt land kan verkställas.

**Artikel 7. Skäl för att inte erkänna och verkställa ett beslut.** Artikeln innehåller bestämmelser om grunderna för förvägrande. Alla i artikeln nämnda grunder för förvägrande är fakultativa, dvs. den behöriga myndigheten kan vägra erkänna och verkställa beslutet, om en grund för förvägrande kan tillämpas. Som det ovan konstaterats föreslås i propositionen att Finland som behörig myndighet skall uppge rättsregistercentralen. Det är alltså rättsregistercentralen som i fråga om sådana beslut som översänds till Finland skall pröva om någon grund för förvägrande blir tillämplig.

Den grund för förvägrande som avses i punkt 1 i artikeln anknyter till det intyg vars standardutformning återges i en bilaga till rambeslutet. Den behöriga myndigheten kan vägra verkställighet om intyget saknas, är ofullständigt eller uppenbarligen inte motsvarar beslutet. Intyget utgör en central del av det system som avses i rambeslutet. Intyget innehåller samtliga väsentliga uppgifter med hänsyn till verkställigheten. Intygets betydelse betonas också av att det på det sätt som anges nedan i detaljmotiveringen för artikel 16 är endast intyget som skall översättas till det officiella språket i den verkställande staten eller till det språk staten i fråga godtar. Verkställigheten kan t.ex.

förvägras om gärningen på vilken beslutet grundar sig inte är tillräckligt individualiserad. Punkten tillåter förvägrande också t.ex. i en situation där den utfärdande staten i intyget har antecknat att gärningen enligt intyget utgör ett s.k. listat brott som avses i artikel 5, gärningen är inte är straffbelagd i Finland och intyget ostridigt ger vid handen att det inte ens via tolkning kan vara fråga om ett listat brott som avses i intyget.

Punkt 2 a i artikeln innehåller bestämmelser om en grund för förvägrande enligt den s.k. *ne bis in idem*-regeln. Enligt stycke a är ett förvägrande möjligt, om den dömda personen har dömts för samma gärningar i den verkställande staten eller i vilken annan stat som helst än i den utfärdande staten eller den verkställande staten och att beslutet i det sistnämnda fallet har verkställts.

Ett förvägrande är alltså möjligt då det i den stat som mottagit beslutet för verkställighet har meddelats ett beslut angående samma gärningar mot personen i fråga. En förutsättning i detta fall är inte att det beslut som meddelats i den verkställande staten dessutom har verkställts. Avsaknaden av den verkställighetsförutsättning som här avses är motiverad för att det är tämligen säkert att någondera statens beslut när saken kommer fram kommer att verkställas om det innehåller någon påföljd

Om beslutet däremot meddelats i någon annan stat än den nu utfärdande staten eller i den stat av vilken verkställighet i detta fall begärs är förutsättningen för ett förvägrande att nämnda beslut som meddelats i en annan stat har verkställts. Som motivering för sist nämnda förutsättning kan tänkas vara att man vill försäkra sig om att det straffrättsliga ansvaret förverkligas. Enbart om ett straff som utdömts av någon tredje stat *de facto* verkställts utgör detta ett starkt motiv för att ett annat straff som rör samma gärning inte skall verkställas. I andra fall kan det tänkas att en person i vissa situationer undviker verkställighet. Detta är möjligt om personen har avlägsnat sig från den dömande staten och det saknas ett avtal om verkställighet eller något annat arrangemang mellan den dömande staten och den stat som eventuellt inte hör till Europeiska unionen och där

personen i fråga vistas. En motsvarande konstruktion för verkställighetsförutsättningarna har använts vid regleringen av *ne bis in idem*-principen i också andra internationella instrument. Som exempel kan nämnas artiklarna 3.3 och 4.5 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder, samt artikel 54 i tillämpningskonventionen till Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, undertecknad i Schengen den 19 juni 1990 (FördrS 23/2001), nedan *Schengenkonventionen*.

Enligt stycke a är ett förvägrande möjligt om den dömda personen har dömts för samma gärningar. Ordalydelsen ger en hänvisning om att endast t.ex. en fällande dom för samma gärning i den verkställande staten möjliggör ett förvägrande. En friande dom har alltså inte samma verkan. Denna fråga bör dock i förhållandena mellan EU-staterna vara tämligen teoretisk, eftersom en tillämpning av artikel 54 i Schengenkonventionen innebär att det i en annan medlemsstat inte längre borde avkunnas ett beslut avseende samma ärende, om en person har fått en friande dom i någon annan medlemsstat.

Det är motiverat att den grund för förvägrande som gäller *ne bis in idem*-regeln och som avses i stycket är fakultativ. Om den negativa rättskraftsverkningen av en dom som avkunnats i en främmande stat i en ny rättegång finns undantag också i Schengenkonventionens bestämmelser (artikel 55) samt i t.ex. 1 kap. 13 § i strafflagen. Detta innebär att grunden för förvägrande inte heller skall vara ovillkorlig när det gäller verkställighetsskedet.

I den gällande lagstiftning ingår bestämmelserna om grunden för förvägrande i anslutning till *ne bis in idem*-principen i 25 § i den nordiska samarbetslagen. I paragrafen ingår ett förbud mot verkställighet av en dom som givits i ett annat nordiskt land om ärendet har avgjorts i Finland genom en laga kraft vunnen dom.

Punkt 2 b i artikeln innehåller bestämmelser om dubbel straffbarhet som grund för förvägrande. Det materiella innehållet i grunden för förvägrande har refererats i samband med motiveringen till

artikel 5. Vägran att verkställa på grundval av avsaknad av dubbel straffbarhet är möjlig, om det inte är fråga om ett listat brott enligt artikel 5.1.

Punkt 2 c innehåller bestämmelser om grund för förvägrande som berör preskription. Enligt stycke c kan verkställighet vägras om verkställigheten av beslutet har preskriberats enligt den verkställande statens lagstiftning och beslutet avser gärningar som omfattas av denna stats behörighet enligt dess lagstiftning.

Strafflagens 8 kap. 13 § innehåller bestämmelser om när verkställigheten av ett utdömt bötesstraff förfaller. Enligt huvudregeln förfaller ett bötesstraff när fem år har förflutit från den dag den laga kraft vunna domen gavs. Strafflagens 1 kap. föreskriver om tillämpningsområdet för finsk straffrätt. Verksälligheten av ett bötesstraff kan därför t.ex. förvägras om en domstol i en annan medlemsstat dömt en finsk medborgare till böter för misshandel av en annan finsk medborgare som skett i medlemsstaten i fråga och domen har givits för mera än fem år sedan.

En motsvarande bestämmelse ingår inte i gällande finsk lagstiftning. I den nordiska samarbetslagen ingår en delvis motsatt bestämmelse. Enligt 30 § 1 mom. skall ifall efter bifall till begäran fråga uppstått om preskription av verkställighet, frågan avgöras enligt lagen i den stat, där domen är given.

I punkt 2 d i artikeln ingår bestämmelser om grunder för förvägrande som gäller den s.k. territorialprincipen och grunder för förvägrande som anknyter till utomstatlig behörighet. Enligt stycke d i i artikeln kan verkställighet vägras om beslutet avser en gärning som enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis har begåtts inom dess territorium eller på en plats som är liks tälld med detta. Bestämmelsen innebär att när Finland är den verkställande staten är det möjligt att vägra verkställighet t.ex. om gärningen på det sätt som avses i 1 kap. 1 § 1 mom. i strafflagen kan anses begången i Finland. Grunden för förvägrande torde också kunna tillämpas i en situation, där gärningen på det sätt som avses i 1 kap. 2 § 1 mom. 1 punkten i strafflagen är begången ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg. Trots att utgångspunkten är att grunden för

förvägrande kan tillämpas skall verkställighet naturligtvis inte förvägras i sådana situationer där t.ex. angående mest ändamålsenliga forum, dvs. behandlingsstaten har avtalats mellan myndigheterna.

Enligt stycke d ii i artikeln kan verkställighet förvägras också om beslutet avser en gärning som har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och åtal enligt den verkställande statens lagstiftning inte är tillåtet för samma straffbelagda gärningar när de begåtts utanför den verkställande statens territorium. Bestämmelsen möjliggör alltså vägran att samarbeta i sådana situationer där den utfärdande staten använt sådan utomstatlig (*extraterritoriell*) straffrättslig behörighet som i motsvarande situation i den verkställande staten inte är möjlig. Bestämmelsen torde inte ofta bli tillämplig då Finland är den verkställande staten eftersom Finlands straffrättsliga behörighet enligt 1 kap. i strafflagen är tämligen omfattande.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i stycke d.

Punkt 2 e i artikeln innehåller bestämmelser om s.k. *immunitet* som grund för förvägrande. Enligt stycke e får verkställighet vägras om det enligt lagen i den verkställande staten föreligger immunitet som gör det omöjligt att verkställa beslutet. De situationer som här avses vore sannolikt sällsynta. Närmast kan komma i fråga t.ex. en situation då verkställigheten skulle beröra en diplomatisk representant för en främmande stat. Trots att grunden för förvägrande är fakultativ vore den t.ex. i det nämnda fallet ovillkorlig beroende på t.ex. den immunitet som skapas genom Wienkonventionen om diplomatiska förbindelser (FördrS 4/1970).

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i stycke e.

Punkt 2 f i artikeln innehåller bestämmelser om grunden för förvägrande som gäller den straffrättsliga ansvarsåldern. Bestämmelsen möjliggör att den behöriga myndigheten då Finland är verkställande stat kan vägra verkställighet om en person inte på det sätt som avses i 3 kap. 4 § 1 mom. i strafflagen

vid tidpunkten för gärningen inte ännu har fyllt femton år. Denna grund för förvägrande föreslås på det sätt som det närmare redogörs för i detaljmotiveringen till genomförandelagen ändras att vara en ovillkorlig grund för förvägrande. Den straffrättsliga ansvarsåldern hänför sig till den grad till de grundläggande principerna för Finlands rättsordning att det i propositionen inte ansetts motiverat att göra verkställigheten av ett bötesstraff fakultativ om gärningsmannen ännu inte fyllt 15 år då han begick gärningen.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i stycke f.

Punkt 2 g i artikeln innehåller bestämmelser om grunder för förvägrande som kan bli tillämpliga i situationer där förfarandet har varit skriftligt eller domen har givits i en persons frånvaro (*in absentia*). Sammanfattningsvis kan det konstateras att ett förvägrande i dessa situationer är möjligt endast om personen inte i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten personligen eller via en företrädare underrättats om behandlingen av ärendet eller om en person dömts i sin frånvaro och personen har meddelat att han eller hon bestrider saken. Tillämpningen av stycke g förutsätter att den behöriga myndigheten i den verkställande staten får den information som avses här från det intyg som den utfärdade staten fyllt i.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i stycke g.

Punkt 2 h i artikeln innehåller bestämmelser om det s.k. tröskelbeloppet. Enligt denna kan verkställighet vägras om bötesstraffet understiger 70 euro eller motsvarande belopp. Denna grund för förvägrande är motiverad på grund av att samarbetet mellan staterna inte onödigt skall belastas med obetydliga ärenden. Å andra sidan är det särskilt med hänsyn till tryggheten av de unionsomfattande allmänpreventiva verkningarna motiverat att så många bötesstraff som möjligt verkställs. Grunden för förvägrande torde i och för sig verka på ett sådant sätt att medlemsstaterna inte för verkställighet översänder bötesstraff som understiger 70 euro. Då Finland är den

verkställande staten är det dock inte nödvändigt att förvägra verkställigheten av ett bötesstraff som understiger 70 euro, om ett sådant översänds till Finland. På det sätt som av stycke h:s ordalydelse framgår är det fråga om ett bötesstraffrelaterat tröskelbelopp. Detta innebär att verkställighet kan förvägras om en person dömts till t.ex. två bötesstraff om 60 euro.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser om minimibeloppet för den bötespåföljd som skall drivas in.

I punkt 3 i artikeln förpliktas den behöriga myndigheten i den verkställande staten att samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten innan den fattar ett beslut enligt punkt 1 samt 2 c och 2 g om att helt eller delvis inte erkänna och verkställa ett beslut. Nämda bestämmelser handlar om att intyget är ofullständigt, om preskription av verkställighetsrätten och om verkställighet av beslut som meddelats i skriftligt förfarande eller i en persons frånvaro. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall vid behov anmodas att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga upplysningar.

Förordningen angående verkställighet av den nordiska samarbetslagen innehåller likartade bestämmelser. Om den utredning som en myndighet fogat till en begäran om verkställighet är bristfällig skall denna myndighet enligt 7 § i förordningen ombes att komplettera utredningen.

I propositionen föreslås att det angående artikeln som berör grunderna för förvägrande i genomförandelagen inte skall tas in materiella bestämmelser annat än i fråga om punkt 2 f, dvs. den straffrättsliga ansvarsåldern. Artikelns bestämmelser är så detaljerade att de kan tillämpas direkt

**Artikel 8. Fastställande av det belopp som skall betalas.** Artikeln innehåller bestämmelser om det högsta bötesbeloppet som skall drivas in och om växelkursen för bötesbeloppet. Punkt 1 i artikeln gör det möjligt för den verkställande staten att minska bötesbeloppet så att det motsvarar det högsta beloppet som föreskrivs för gärningar av samma slag enligt nationell lag i den verkställande staten, när gärningarna omfattas av denna stats behörighet. Förutsättningen är att beslutet hänför sig till

gärningar som inte har begåtts i den utfärdande staten, dvs. att den utfärdande staten har begagnat sig av sin utomstatliga behörighet.

Bestämmelsen i punkten blir inte ofta tillämplig då Finland är verkställande stat. I Finland finns det för böter som döms ut i form av dagsböter inte något beloppsrelaterat tak. Enligt 9 kap. 5 § i strafflagen är taket i Finland för en samfundsbot 850 000 euro. Detta innebär att det inte är uteslutet att den grund för förvägrande som avses här i något fall kan bli tillämplig om till Finland för verkställighet översänts en samfundsbot eller motsvarande påföljd som överstiger 850 000 euro.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i punkt 1.

Enligt punkt 2 i artikeln skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten vid behov räkna om bötesbeloppet till den verkställande statens valuta till den växelkurs som gällde vid den tidpunkt då bötesstraffet utdömdes. Bestämmelsen i punkten är nödvändig eftersom inte alla medlemsstater inom Europeiska unionen använder samma myntenhet.

Den nordiska samarbetslagen innehåller i 2 § en bestämmelse om omvandling av påföljden till den verkställande statens valuta. Enligt bestämmelsen bör i det beslut, varigenom begäran om verkställighet bifalls, beloppet som skall indrivas omvandlas till finskt mynt enligt inköpskurs för dagen före beslutet.

I propositionen föreslås att för artikelns del i genomförandelagen inte tas in materiella bestämmelser. Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt.

**Artikel 9. Lag som reglerar verkställighet.** Artikeln innehåller bestämmelser om den lag som tillämpas på verkställigheten och om avdrag av betalning som verkställts och om verkställighet av påföljder som ådömts en juridisk person.

Enligt punkt 1 i artikeln skall på verkställigheten tillämpas lagstiftningen i den verkställande staten på samma sätt som för ett bötesstraff i den verkställande staten. I punkten bestäms dock att bestämmelserna i punkt 3 i artikeln och artikel 10 trots detta skall tillämpas. Nämda bestämmelse

innebär att ett bötesstraff som dömts ut för en juridisk person skall verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar. För Finlands del innebär detta att påföljden skall verkställas, fastän strafflagen inte just för detta brotts del föreskriver samfundsböter som en möjlig påföljd. Hänvisningen till artikel 10 innebär att tillämpliga alternativa påföljder i stället för bötesstraff, t.ex. förvandlingsstraff för böter kan användas enbart om den utfärdande staten medgivit detta i det intyg som den översänt. Dessutom får det alternativa straffets stränghet inte överskrida det maximala straff som anges i intyget från den utfärdande staten. Enligt punkten har myndigheterna i den verkställande staten exklusiv behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och fastställa alla åtgärder därmed, inklusive grunderna för att avbryta verkställigheten.

Bestämmelserna i punkten innebär att då Finland är verkställande stat verkställs ett bötesstraff på det sätt som anges i lagen om verkställighet av böter och vid behov i utskönningslagen. Behörigheten att avbryta verkställigheten innebär för Finlands del t.ex. att det är möjligt att avstå från verkställighet i de situationer som avses i 21 § i lagen om verkställighet av böter och 9 § i förordningen om verkställighet av böter. Nämda grunder anknyter till fordrans obetydlighet eller till en långvarig resultatlös indrivning.

Enligt huvudregeln i 3 § i den nordiska samarbetslagen sker verkställigheten av en påföljd som meddelats av ett annat nordiskt land enligt finsk lag.

Enligt punkt 2 i artikeln skall varje del av bötesbeloppet som drivs in i någon stat dras av från det belopp som skall drivas in i den verkställande staten. Om den dömda personen kan lämna bevis över att betalning erlagts i någon stat skall den behöriga myndigheten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

För punkt 3 i artikeln har redogjorts ovan i anslutning till punkt 1.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås dock att för artikelns del i genomförandelagen tas in en klargörande bestämmelse, enligt vilken ett beslut av en annan medlemsstat skall verkställas i den

ordning som lagen om verkställighet av böter föreskriver.

**Artikel 10. Frihetsberövande eller andra alternativa straff då böterna inte kan indrivas.** Artikeln innehåller bestämmelser om användning av alternativa påföljder. Med detta avses t.ex. förvandlingsstraff för böter. Enligt artikeln kan den verkställande staten, om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa ett beslut, tillämpa alternativa straff, inbegripet frihetsstraff, om dessa föreskrivs i dess lagar i sådana fall.

Det förutsätts dock att den utfärdande staten i det intyg som avses i artikel 4 medgivit att sådana alternativa straff får tillämpas. Enligt artikeln bestäms det enligt lagen i den verkställande staten hur strängt det alternativa straffet skall vara, men det får inte överskrida det maximala straff som anges i intyget från den utfärdande staten.

Enligt 3 § i den nordiska samarbetslagen får ett bötesstraff som meddelats i ett annat nordiskt land och översänts till Finland för verkställighet här inte förvandlas till fängelse.

Artikeln är så detaljerad att den i princip kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås dock att i genomförandelagen tas in en materiell bestämmelse i fråga om förvandlingsstraff för böter enligt vilken ett bötesstraff som meddelats i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen och som skall verkställas i Finland inte får förvandlas till fängelse i Finland. För innehållet i bestämmelsen red görs närmare i samband med motiveringen till genomförandelagen. När det gäller ett beslut som översänds från Finland till en annan medlemsstat utsluts en tillämpning av en alternativ påföljd på motsvarande sätt. Detta är motiverat med beaktande av reciprocitetshänsyn samt de tekniska svårigheterna i fråga om förvandling. Den behöriga myndigheten, dvs. rättsregistercentralen skall alltså i intyget som den översänder anteckna att alternativa påföljder inte är tillåtna.

**Artikel 11. Amnesti, nåd, omprövning av dom.** Artikeln innehåller bestämmelser om vilken stat som har rätt att utöva sin rätt att benåda och i vilken stat som det är möjligt att behandla en omprövning av en dom, dvs. t.ex. ett återbrytande av domen. Enligt punkt

1 i artikeln får såväl den utfärdande staten som den verkställande staten bevilja både en allmän amnesti och nåd i det enskilda fallet.

Grundlagens 105 § 1 mom. innehåller bestämmelser om rätten för republikens president att i ett enskilt fall bevilja benådning. I paragrafens 2 mom. ingår en bestämmelse om att amnesti utfärdas genom lag. Den nordiska samarbetslagen 30 § 2 och 3 mom. innehåller bestämmelser som i sak motsvarar artikel 11.1 i rambeslutet.

Enligt punkt 2 i artikeln är endast den utfärdande staten berättigad att fatta beslut om en ansökan om omprövning av beslutet. Enligt punkten i artikeln påverkar bestämmelsen dock inte tillämpningen av artikel 10. Bestämmelsen i fråga innebär att artikelns föreskrifter inte hindrar behandlingen i den verkställande staten av ett ärende som avser behandlingen av ett förvandlingsstraff.

Med den omprövning som anges i punkten avses i finsk lagstiftning sådant extraordinärt ändringsökande som avses i 31 kap. i rättegångsbalken. I den nordiska samarbetslagen ingår inte bestämmelser som motsvarar bestämmelserna i punkt 2 i artikeln.

Artikelns bestämmelser är så detaljerade att de kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att i genomförandelagen för artikelns del inte tas in materiella bestämmelser.

**Artikel 12. Inställande av verkställighet.** Artikeln innehåller bestämmelser om den utfärdande statens informationsskyldighet i fråga om inställande av verkställigheten samt om den verkställande statens skyldighet att inställa verkställigheten. Enligt punkt 1 i artikeln skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning dras tillbaka från den verkställande staten.

Om Finland är den utfärdande staten kan den situation som avses i punkten komma i fråga t.ex. om en person har betalat de böter som utdömts och som översänts till en annan medlemsstat för verkställighet. Situationen torde vara ganska sällsynt eftersom den utfärdande staten det på det sätt som framgår av artikel 15 efter att ha översänt beslutet för

verkställighet inte längre får fortsätta indrivningen av den ekonomiska påföljden. Andra, fastän sällsynta exempel är t.ex. återbrytande av dom eller benådning i den utfärdande staten. Punkten innehåller dock inte överhuvudtaget förutsättningar för att dra tillbaka beslutet till den verkställande staten. Detta kan dock komma i fråga också om t.ex. det plötsligt i en annan medlemsstat än den till vilken beslutet ursprungligen översänts för verkställighet påträffas medel hos den person som dömts till ett bötesstraff. Ett tillbakadragande kan vara nödvändigt av sist nämnda skäl för att ett beslut enligt artikel 4.4 får översändas för verkställighet endast till en stat åt gången.

Punkt 2 i artikeln innehåller en självklar bestämmelse om att den verkställande staten skall inställa verkställigheten av beslutet så snart som den erhåller information från den behöriga myndigheten om det beslut eller den åtgärd som avses i punkt 1.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte motsvarande bestämmelser, men ett inställande av verkställigheten är möjligt också utan en uttrycklig bestämmelse.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att för artikelns del i genomförandelagen inte tas in materiella bestämmelser.

**Artikel 13. Fördelning av belopp som erhålls vid verkställighet av beslut.** Artikeln innehåller bestämmelser om fördelning av medel. Huvudregeln är att det belopp som erhålls vid verkställighet av beslut skall tillfalla den verkställande staten. En avvikelse från denna huvudregel kan ske om den verkställande staten och den utfärdande staten kommit överens om något annat. Till denna del hänvisas i artikeln särskilt till de fall som avses i artikel 1 b ii.

Med de överenskommelser om avvikelse från huvudregeln kan avses framtida fördrag, genom vilka fördelningen av medel regleras. Artikelns ordalydelse torde dock täcka också situationer i det enskilda fallet.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte en bestämmelse om fördelningen av medel som flutit in vid verkställigheten. I 33 § i lagen ingår dock en bestämmelse enligt vilken de kostnader som föranleds av verkställighet i Finland stannar staten till last till den del de inte kan drivas in vid

verkställigheten. Enligt 3 § i lagen sker verkställigheten av ett bötesstraff som dömts ut i ett annat nordiskt land enligt finsk lag. I praktiken redovisas de medel som drivits in i det nordiska samarbetet till det nordiska land som meddelat domen.

Artikeln är i fråga om sitt materiella innehåll så detaljerad att den i princip skulle kunna tillämpas direkt. I propositionen föreslås dock att för artikelns del i genomförandelagen tas in en bestämmelse enligt vilken rättsregistercentralen befullmäktigas att besluta om att i enskilda fall återbörda medel. Fastän rättsregistercentralen har en allmän uppgift att sörja för verkställighetsuppgifterna enligt rambeslutet, är det med tanke på de situationer som avses i artikeln motiverat med en uttrycklig bestämmelse, eftersom artikelns ordalydelse avser avtal mellan staterna. En överföring av influtna medel till den stat som utfärdat beslutet är motiverad särskilt om beslutet avser ett beslut som anges i artikeln 1 b ii. Nämda ersättningar (compensation order) som närmast förekommer i Förenade kungariket omfattas inte av Bryssel I-förordningen. I dessa fall är en överföring av medel behövlig med hänsyn till offrets rättsskydd, eftersom offrets möjlighet att få ersättning i annat fall är begränsad. Sådana situationer vore dock i praktiken sällsynta. I 14 § 2 mom. i samarbetslagen ingår en bestämmelse av detta slag. Bestämmelsen avser dock endast förverkandepåföljder som skall verkställas. Enligt nämnda bestämmelse kan justitieministeriet på begäran av en myndighet i en främmande stat bestämma att egendom som dömts förverkad eller en del av den skall överlåtas till den främmande staten.

**Artikel 14.** *Information från den verkställande staten.* Artikeln innehåller en förteckning över de situationer där den behöriga myndigheten i den verkställande staten utan dröjsmål skall informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall för det första informeras om till vilken myndighet beslutet sänds till, om myndigheten i den utfärdande staten sänds till en ursprungligen felaktig myndighet i den verkställande staten (artikel

4.6). Information skall också lämnas om tillämpningen av grunden för förvägrande enligt artikel 7 eller 20.3, samt i de situationer då beslutet inte verkställs av skäl som anges i artikel 8, artikel 9.1 och 9.2 samt artikel 11.1. Nämda situationer gäller tillämpningen av det s.k. bötestaket, inställande av verkställighet med stöd av nationell lagstiftning, en påstådd betalning av böterna samt nåd och amnesti. Dessutom skall information lämnas då verkställigheten har utförts eller vid tillämpningen av alternativa straff enligt artikel 10, t.ex. förvandlingsstraff för böter.

Den nordiska samarbetslagen och förordningen angående verkställigheten av nämnda lag innehåller inte motsvarande bestämmelser. Det är dock klart att information som motsvarar den som anges i artikeln vid behov redan nu lämnas mellan de nordiska länderna. Enligt 8 § i förordningen angående verkställighet av den nordiska samarbetslagen skall den utfärdande staten underrättas om ett hinder som har mött verkställigheten, om beslutet inte kan verkställas.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att i genomförandelagen inte intas materiella bestämmelser som gäller artikeln.

**Artikel 15.** *Följder av översändande av beslut.* Punkt 1 i artikeln innehåller en bestämmelse enligt vilken den utfärdande staten med förbehåll för punkt 2 inte får fullfölja verkställigheten av ett beslut som översänts enligt artikel 4. Huvudregeln är alltså att verkställigheten sker i en medlemsstat åt gången.

Enligt punkt 2 a i artikeln skall rätten att verkställa beslutet återgå till den utfärdande staten när denna har erhållit information från den verkställande staten om att beslutet helt eller delvis inte har erkänts eller verkställts. Förutsättningen är att underlåtenheten att verkställa beslutet beror på en grund för förvägrande som avses artikel 7 eller artikel 20.3 eller på nåd eller amnesti som avses i artikel 11.1. Rätten att verkställa beslutet återgår dock inte till den utfärdande staten om verkställigheten har vägrats på grundval av artikel 7.2 a, dvs. den s.k. *ne bis in idem*-regeln.

Enligt punkt 2 b återgår rätten att verkställa

beslutet på den utfärdande staten också när den utfärdande staten har underrättat den verkställande staten att beslutets verkställighet har dragits tillbaka från denna enligt artikel 12. En sådan situation kan bli aktuell om det i den utfärdande staten påträffas medel som kan användas för verkställighet. Man skall förfara enligt stycke b också då den utfärdande staten fått kännedom att den person som beslutet avser har medel i något annat medlemsland. Den utfärdande staten kan då dra tillbaka beslutet från den första verkställande staten och översända det för verkställighet till nämnda tredje medlemsstat.

Punkt 3 i artikeln innehåller bestämmelser för de situationer där en dömd person efter det att beslut har översänts frivilligt har gjort en betalning i den utfärdande staten. Den myndighet i den utfärdande staten som tagit emot betalningen skall då utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten den verkställande staten om detta. Det nämnda beloppet dras då naturligtvis av från det belopp som skall drivas in. Fastän ordalydelsen i artikel 3 ger en hänvisning om att den myndighet som tagit emot betalningen skall stå i direkt kontakt med den behöriga myndigheten i den verkställande staten, torde punkten kunna tolkas så att då Finland är den utfärdande staten kan kontakten ske via den behöriga myndigheten, dvs. rättsregistercentralen i de situationer där en annan myndighet än rättsregistercentralen tar emot betalningen. I punkten konstateras uttryckligen att i dessa situationer skall artikel 9.2 tillämpas. Enligt den sistnämnda punkten samråder uttryckligen de *behöriga myndigheterna* med varandra. Sådana situationer som avses här, nämligen att någon annan myndighet än rättsregistercentralen tar emot medel efter det att ett beslut översänts, torde vara sällsynta. T.ex. skall indrivning via utsökning upphöra om ett beslut sänds till en annan medlemsstat för verkställighet.

Den nordiska samarbetslagen innehåller inte bestämmelser som motsvarar artikelns bestämmelser. Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås i genomförandelagen för artikelns del inte tas in materiella bestämmelser.

**Artikel 16. Språk.** I artikeln ingår bestämmelser om språket för de handlingar

som används i samarbetet enligt rambeslutet. Från artikeln framgår att den utfärdande staten skall översätta endast intyget i den standardform som anges i bilagan. Intyget skall översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten. Enligt punkt 1 i artikeln får varje medlemsstat när rambeslutet genomförs eller senare i en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat tillkännage att den godtar en översättning till ett eller flera av de officiella språken i unionens institutioner.

Punkt 2 i artikeln innehåller en bestämmelse enligt vilken också det egentliga beslutet får översättas. Detta sker dock på den verkställande statens bekostnad. Verkställigheten av beslutet får skjutas upp under den tid som är nödvändig för att få fram en översättning.

Den nordiska samarbetslagen eller förordningen angående verkställigheten av lagen innehåller inte bestämmelser om det språk som skall användas.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås dock att Finland i en förklaring tillkännager att Finland godtar en översättning också till engelska. På motsvarande sätt föreslås i genomförandelagen en materiell bestämmelse som motsvarar förklaringen.

**Artikel 17. Kostnader.** Artikeln innehåller en bestämmelse enligt vilken medlemsstaterna inte får avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut. Den nordiska samarbetslagens 33 § innehåller en bestämmelse som i sak motsvarar innehållet i artikeln.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I genomförandelagen föreslås inte en materiell bestämmelse för artikelns del.

**Artikel 18. Förhållandet till andra avtal och överenskommelser.** I artikeln ingår bestämmelser om rambeslutets förhållande till åtaganden angående verkställighet av bötesstraff mellan andra medlemsstater. Enligt artikeln skall rambeslutet inte åsidosätta tillämpningen av bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna, i den mån som sådana avtal och överenskommelser medger



undantag från bestämmelserna i detta rambeslut och ytterligare förenklar och underlättar förfarandena för indrivning av bötesstraff.

Artikelns bestämmelse innebär att Finland fortsättningsvis kan tillämpa den nordiska samarbetslagen i förhållande till de nordiska länder som också är medlemsstater i EU, Sverige och Danmark. Den nordiska samarbetslagen är en del av den s.k. samnordiska lagstiftningen. I de andra nordiska länderna gäller lagar med motsvarande innehåll. Den nordiska samarbetslagen kan i dess helhet betraktad anses vara sådan att den ytterligare underlättar förfarandena för indrivning av bötesstraff. Den nordiska samarbetslagen förutsätter t.ex. inte dubbel straffbarhet. Också i övrigt är antalet grunder för förvägrande färre än i rambeslutet. De uppgifter som skall översändas till en annan medlemsstat är också färre. Å andra sidan innehåller den nordiska samarbetslagen inte överhuvudtaget en skyldighet att verkställa ett beslut, men vid beredningen av den samnordiska lagstiftningen har man kommit överens om att en begäran om verkställighet som uppfyller förutsättningarna i lagen i allmänhet skall bifallas. Dessutom ingår i 25 § i den nordiska samarbetslagen en grund för förvägrande som gäller anhängighet av samma ärende som inte ingår i rambeslutet. Av denna orsak föreslås på det sätt som det närmare redogörs för i detaljmotiveringen till genomförandelagen att ett förfarande enligt rambeslutet i förhållande till Sverige och Danmark inte skall uteslutas på grund av dessa teoretiska situationer. I förhållandena mellan de nordiska länderna skall alltså den nordiska samarbetslagen som huvudregel fortsättningsvis tillämpas.

Artikelns är så detaljerad att den kunde tillämpas direkt. I propositionen föreslås dock att i genomförandelagen tas in materiella bestämmelser som klargör bestämmelserna i artikeln.

**Artikel 19. Territoriell tillämpning.** Enligt artikeln skall rambeslutet tillämpas även på Gibraltar.

**Artikel 20. Genomförande.** Artikelns innehåller bestämmelser om tiden inom vilken de nationella bestämmelser som rambeslutet förutsätter skall genomföras, om

begränsning av rambeslutet att gälla enbart beslut av domstolar till en viss tid samt om avgränsning av tiden för genomförandet i fråga om juridiska personer till en viss tid. Artikelns innehåller också en grund för förvägrande som avser grundrättigheterna samt om förfaranden som avser övervakningen och lösande av tvister angående de nationella genomförandeåtgärderna.

Punkt 1 i artikeln innehåller en tid för de nationella genomförandeåtgärder som rambeslutet förutsätter.

Enligt punkt 2 i artikeln får varje medlemsstat från och med det att rambeslutet trätt i kraft, dvs. den 22 mars 2005, under fem års tid begränsa dess tillämpning till beslut som nämns i artikel 1 a i och 1 a iv, alltså beslut av domstol (stycke a). Också i fråga om juridiska personer kan tillämpningen begränsas till beslut som avser ett förfarande för vilket ett EU-instrument föreskriver tillämpning av principen om juridiska personers ansvar (stycke b). Exempel på sådana instrument är rådets rambeslut om bekämpning av människohandel (2002/629/RIF), rådets rambeslut om bekämpande av terrorism (2002/475/RIF) och rådets rambeslut om bekämpande av sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi (2004/68/RIF). Varje medlemsstat som vill tillämpa punkt 2 skall till rådets generalsekretariat ha lämnat en förklaring om detta vid antagandet av rambeslutet. Sådana förklaringar publiceras i Europeiska unionens officiella tidning. Sådana förklaringar som avses här har inte publicerats, men Portugal och Österrike har lämnat en förklaring enligt stycke b som berör juridiska personers ansvar.

Punkt 3 i artikeln innehåller en grund för förvägrande som avser mänskliga rättigheter och grundläggande fri- och rättigheter. Orsaken till den förmodade kränkningen av de grundläggande fri- och rättigheterna skall framgå av intyget enligt artikel 4 och de uppgifter som framgår av det. Innan ett förvägrande enligt denna punkt sker skall den verkställande staten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på det sätt som anges i artikel 7.3.

Punkt 4 i artikeln innehåller en bestämmelse om ömsesidighetsprincipen.

Enligt denna får varje medlemsstat tillämpa ömsesidighetsprincipen i förhållande till varje medlemsstat som tillämpar punkt 2. Detta innebär att en medlemsstat t.ex. inte är skyldig att verkställa ett beslut av andra myndigheter än en domstol om medlemsstaten i fråga inte heller själv verkställer den först nämnda medlemsstatens andra beslut än sådana som meddelats av en domstol. På motsvarande sätt är det möjligt att vägra verkställigheten av vissa påföljder som bestämts för juridiska personer av ömsesidighetsskäl. Som i samband med punkt 2 anförts har Österrike och Portugal lämnat en förklaring som avser juridiska personers ansvar. Fastän punkt 4 tillåter en tillämpning av ömsesidighetsprincipen är det inte skäl att som huvudregel tillämpa principen då Finland är den verkställande staten. Finlands allmänna linje vid lämnande av internationell rättslig hjälp har varit att hjälp kan lämnas fastän den inte på motsvarande sätt kan erhållas. Dessutom skall det noteras att de undantag som nämns i punkt 2 är i kraft under endast 5 års tid från det rambeslutet trätt i kraft.

Punkterna 5—9 i artikeln innehåller bestämmelser om bedömningen av och underrättelser om de nationella genomförandeåtgärderna för rambeslutet. I punkt 8 i artikeln förpliktas varje medlemsstat att årligen underrätta rådet och kommissionen om när grunden för förvägrande som avses i punkt 3 och som avser en kränkning av de grundläggande fri- och rättigheterna har tillämpats. Detta innebär i praktiken att om Finland är den verkställande staten skall den behöriga myndigheten, dvs. rättsregistercentralen i början av vart och ett kalenderår underrätta statsrådet om den nämnda grunden för förvägrande tillämpats under det föregående året. Statsrådet, dvs. i praktiken justitieministeriet, vidarebefordrar dessa uppgifter till rådet och kommissionen.

Artikeln är så detaljerad att den kan tillämpas direkt. I propositionen föreslås att i genomförandelagen inte tas in materiella bestämmelser som gäller artikeln. Angående det tekniska myndighetsförandet för punkt 8 i artikeln bestäms vid behov genom förordning.

**Artikel 21. Ikraftträdande.** Artikeln

innehåller en bestämmelse om rambeslutets ikraftträdande. Bestämmelserna i rambeslutet skall dock tillämpas av de finska myndigheterna först då lagen för genomförande av rambeslutet träder i kraft.

## **2. De anmälningar som skall göras enligt rambeslutet**

Enligt artikel 2.1 i rambeslutet skall varje medlemsstat underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som enligt medlemsstatens nationella lagstiftning är behörig enligt rambeslutet när medlemsstaten i fråga är utfärdande stat eller verkställande stat. Punkt 2 i artikeln i fråga tillåter dessutom att utse en centralmyndighet att ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av beslut och bistå de behöriga myndigheterna

I propositionen föreslås att Finland lämnar en underrättelse på grundval av artikel 2.1 i rambeslutet enligt vilken rättsregistercentralen är den behöriga myndigheten i Finland. Det är inte nödvändigt att utse en sådan centralmyndighet som avses i punkt 2 eftersom rättsregistercentralen mottar och översänder direkt de beslut som avses i rambeslutet.

Enligt artikel 16.1 i rambeslutet får varje medlemsstat när rambeslutet antas eller senare i en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat tillkännage att den godtar en översättning till ett eller flera av de officiella språken i unionens institutioner av det intyg som avses i punkten. I propositionen föreslås att Finland på grundval av artikel 16.1 lämnar en förklaring enligt vilken Finland vid sidan av sina officiella språk godtar de intyg som avses i rambeslutet också på engelska. Detta är i praktiken nödvändigt för att kunna garantera en effektiv funktion av rambeslutet. Att översätta intyget till finska eller svenska i den översändande staten skulle ofta ta onödig tid i anspråk.

## **3. Motivering till lagförslagen**

### **3.1. Lag om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till**

**området för lagstiftningen i  
rambeslutet om tillämpning av  
principen om ömsesidigt erkännande  
på bötesstraff och om tillämpning av  
rambeslutet**

**1 kap. Allmänna bestämmelser**

**1 §. Genomförande av rambeslutet.** Paragrafen föreslås innehålla bestämmelser som motsvarar den sedvanliga ordalydelsen för genomförande av internationella förpliktelser enligt vilken bestämmelserna i rambeslutet skall iaktas som lag sådana Finland har förbundit sig till dem. På det sätt som anges i den allmänna motiveringen skall rambeslutet genomföras på motsvarande sätt som ett fördrag och med användning av en metod för genomförande som motsvarar en s.k. blandad genomförandelag.

Enligt 95 § 1 mom. i grundlagen sätts de bestämmelser i fördrag och internationella förpliktelser som hör till området för lagstiftningen i kraft genom lag. I övrigt sätts internationella förpliktelser i kraft genom förordning som utfärdas av republikens president. Ett rambeslut "sätts dock inte i kraft" på det sätt som ett fördrag utan "genomförs". Dessutom följer av 93 § 2 mom. i grundlagen att rambeslutets övriga bestämmelser än de som hör till området för lagstiftningen genomförs genom en förordning som utfärdas av statsrådet i stället för republikens president.

Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis täcker riksdagens befogenhet i 94 § 1 mom. i grundlagen att godkänna internationella förpliktelser alla materiella bestämmelser om internationella förpliktelser som hör till området för lagstiftningen, oavsett om de strider mot eller motsvarar en lagbestämmelse i Finland (GrUU 11/2000 rd och 12/2000 rd). För det rambesluts del som avses i propositionen krävs inte riksdagens samtycke, eftersom det som ett särskilt instrument inom rättssystemet i Europeiska unionen inte utgör en sådan internationell förpliktelse som avses i 94 § i grundlagen. Oaktat detta bestäms det område för lagstiftningen som avses i 95 § 1 mom. enligt motsvarande kriterier.

Enligt det ovan anförda innehåller

rambeslutet nästan enbart bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Rambeslutets bestämmelser om definitioner och tillämpningsområde (artikel 1), om fastställande av behöriga myndigheter (artikel 2) med undantag för artikel 2.3, om grundläggande rättigheter (artikel 3), om översändande av beslut och anlitande av centralmyndigheten (artikel 4), om räckvidd och dubbel straffbarhet (artikel 5), om erkännande och verkställighet av beslut (artikel 6) om grunderna för förvägrande (artikel 7), om fastställande av det belopp som skall betalas (artikel 8), om lag som reglerar verkställigheten (artikel 9), om alternativa straff (artikel 10), om nåd och omprövning av dom (artikel 11), om inställande av verkställighet (artikel 12), om fördelning av det belopp som erhålls vid indrivning (artikel 13), om information från den verkställande staten (artikel 14), om följder av översändande av beslut (artikel 15), om språk (artikel 16), om kostnader (artikel 17) om förhållandet till andra avtal och överenskommelser (artikel 18), om territoriell tillämpning (artikel 19), samt om genomförande (artikel 20) med undantag för punkterna 1, 5, 6, 7, 8 och 9 i artikel 20, hör till området för lagstiftningen.

**2 §. Tillämpningsområde.** Paragrafen innehåller en bestämmelse enligt vilken med iakttagande av bestämmelserna i rambeslutet och lagen verkställs sådana av en myndighet i en annan medlemsstat i EU fattade beslut om ekonomiska påföljder som hör till tillämpningsområdet för lagen och har översänts enligt systemet i rambeslutet. På motsvarande sätt tillämpas under samma förutsättningar rambeslutet och lagen som här avses då Finland är den översändande staten.

Hänvisningen till verkställighet enligt rambeslutet innebär att om Finland i enlighet med artikel 9 i rambeslutet är den verkställande staten, tillämpas på verkställigheten av beslutet finsk lagstiftning på samma sätt som på ett bötesstraff som meddelats av en finsk myndighet. Hänvisningen innebär att t.ex. ett bötesstraff som en domstol i en annan medlemsstat meddelat verkställs i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter och vid behov i utskönningslagen (37/1895).

Detta sker efter det att den behöriga myndigheten, dvs. rättsregistercentralen har fattat beslut om att godkänna beslutet för verkställighet i Finland. Det är alltså rättsregistercentralen som ser till att bötesstraffet verkställs på motsvarande sätt som en påföljd som avses i lagen om verkställighet av böter och som har dömts ut av en finsk domstol.

I 4 § i den föreslagna lagen tas in en preciserande bestämmelse enligt vilken ett beslut som utfärdats av en myndighet i en annan medlemsstat verkställs i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. Detta är i de flesta fall klart redan enligt bestämmelsen i artikel 9 i rambeslutet, eftersom de beslut som översänts från en annan EU-medlemsstat i de flesta fall motsvarar de påföljder som uppräknas i 1 § i den ovan nämnda lagen.

Det är i teorin dock möjligt att en annan EU-medlemsstat använder eller kommer att använda en sådan administrativ påföljd eller ett sådant system vars motsvarighet den finska rättsordningen inte känner till, och att det alltså i Finland inte skulle vara reglerat vilken myndighet som skall sörja för verkställigheten av påföljden i fråga. Med tanke på sådana situationer är det nödvändigt att reglera att en och samma myndighet, dvs. rättsregistercentralen i alla situationer sörjer för verkställigheten av de beslut som en annan medlemsstat översänder i enlighet med rambeslutet och att detta sker i enlighet med ett enda system, dvs. enligt lagen om verkställighet av böter. Detta trots att verkställigheten för någon motsvarande finsk påföljds del i något enskilt fall sker i någon annan ordning. Som exempel kan nämnas en sådan konkurrensbrottsavgift som avses i 7 § lagen om konkurrensbegränsningar (480/1992) och som på det sätt som anförts i detaljmotiveringen till artikel 1 inte hör till tillämpningsområdet för rambeslutet. En motsvarande påföljd för överträdelse av konkurrenslagstiftningen som bestämts i en annan EU-medlemsstat och som översänts till Finland för verkställighet kan dock omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet, om den påförts i enlighet med ett förfarande som enligt artikel 1 a omfattas av tillämpningsområdet. I det finska systemet bestäms en konkurrensbrottsavgift enligt 7 §

i lagen om konkurrensbegränsningar att betalas till staten och verkställs i enlighet med 21 § 4 mom. i lagen med iakttagande av lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsköningsväg (367/1961). Enligt propositionen skall dock en annan medlemsstats påföljd som motsvarar en konkurrensbrottsavgift, om påföljden hör till tillämpningsområdet för rambeslutet, verkställas i den ordning som lagen om verkställighet av böter föreskriver.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse enligt vilken den nordiska samarbetslagen kan tillämpas utan hinder av denna lag. Bestämmelsen innebär att på det sätt som det redogjorts för i detaljmotiveringen till artikel 18 utgångspunkten är att den nordiska samarbetslagen är primärt i förhållande till Sverige och Danmark. Bestämmelsen är dock formulerad så att t.ex. på det sätt som refererats i den allmänna motiveringen och i detaljmotiveringen till artikel 18 systemet enligt rambeslutet kan tillämpas i ett enskilt fall om det med hänsyn till samarbetet leder till fördelaktigare slutresultat. Detta innebär att om t.ex. de svenska myndigheterna översänder sin begäran om verkställighet t.ex. med anlitande av det intyg som avses i rambeslutet är det möjligt att tillämpa systemet enligt rambeslutet. Den teoretiska möjligheten att tillämpa rambeslutet i samarbetet med Sverige och Danmark är dock nödvändig för att rambeslutet tillåter tillämpningen av enbart sådana andra system som ytterligare förenklar och underlättar förfarandena för indrivning av böter. Fastän det nuvarande nordiska systemet i huvudsak är effektivare än det system som avses i rambeslutet, går rambeslutet dock i vissa stycken längre än det nordiska systemet, bl.a. genom att det uppställer en skyldighet till verkställighet.

Danmark har i sin genomförandelag för det rambeslut som avses här tagit in en bestämmelse enligt vilken den samnordiska lagstiftningen skall tillämpas till den del den mera omfattande möjliggör verkställighet än det system som avses i rambeslutet.

**3 §. Behörig myndighet.** I artikel 2 i rambeslutet förutsätts att varje medlemsstat skall underrätta om vilka myndigheter som är behöriga vid det förfarande som avses i

rambeslutet. Den behöriga myndigheten får definieras enligt den nationella lagstiftningen. Begreppet används på olika ställen i rambeslutet. I propositionen föreslås på det sätt som det redogjorts för i den allmänna motiveringen och i detaljmotiveringen till artikel 2 att den behöriga myndigheten skall vara rättsregistercentralen. Rättsregistercentralen skall vara den behöriga myndigheten såväl när Finland är den utfärdande staten som den verkställande staten. Utgångspunkten i rambeslutet är att bötesstraff som bestämts av en myndighet i en annan medlemsstat skall verkställas på samma sätt som de inhemska besluten. I enlighet med lagen om verkställighet av böter sörjer rättsregistercentralen också nu för verkställigheten av inhemska bötesstraff samt för det nordiska samarbetet vid verkställigheten av domar i brottmål.

Att utse rättsregistercentralen till behörig myndighet innebär t.ex. att rättsregistercentralen i enlighet med artikel 4 tar emot sådana beslut som översänts från en annan medlemsstat samt fattar beslut om att till en annan medlemsstat för verkställighet översända sådana beslut som fattats av en finska myndigheter. Rättsregistercentralen skall också besluta om att erkänna ett beslut som avses i artikel 6 från en annan medlemsstat och att tillämpa de grunder för förvägrande som avses i artikel 7, samt räknar vid behov i enlighet med artikel 8 om bötesbeloppet till den verkställande statens valuta. Till rättsregistercentralens uppgifter hör också t.ex. det utbyte av information som avses i artikel 14.

Rättsregistercentralen skall ha en allmän behörighet och uppgift att sörja för att beslut som översänts enligt förfarandet i denna lag och rambeslutet verkställs i Finland och i en annan EU-medlemsstat. Fastän begreppet behörig myndighet använts i de olika artiklarna i rambeslutet för att bestämma vilken myndighet som är behörig för de åtgärder som avses i rambeslutets artiklar, är rambeslutet till denna del av någon orsak inexact. Enligt den föreslagna paragrafen skulle rättsregistercentralen vara behörig att fatta beslut om tillämpning av det s.k. bötetaket t.ex. när det gäller samfundsbot och som avses i artikel 8.1, trots att

tillämpningen av detta enligt punkten får beslutas av "den verkställande staten". Rättsregistercentralen skulle ha den allmänna behörigheten och skyldigheten som avses här att sörja för verkställighetsåtgärder om inte i lagstiftningen föreskrivs annat.

## 2 kap. **Verkställighet i Finland av beslut som har fattats av en myndighet i en annan medlemsstat**

**4 §. Verkställighet av beslut som har fattats av en myndighet i en annan medlemsstat.** I paragrafens 1 mom. tas in en bestämmelse enligt vilken ett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat verkställs i enlighet med finsk lag och i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. Detta är i de flesta fall klart redan på grundval av bestämmelsen enligt artikel 9 i rambeslutet, eftersom de beslut som översänts från en annan EU-stat i de flesta fall motsvarar de påföljder som anges i 1 § i nämnda lag. På det sätt som det redogjorts för i motiveringen till den föreslagna 2 § är det dock motiverat att det i genomförandelagen tas in en uttrycklig bestämmelse enligt vilken samtliga beslut från en annan medlemsstat och som avses i rambeslutet verkställs i samma ordning.

Momentet skall dessutom innehålla en bestämmelse enligt vilken ett bötesstraff som översänds för verkställighet till Finland inte här får förvandlas till fängelse. Bestämmelsen motsvarar bestämmelsen i 3 § i den nordiska samarbetslagen. Det är inte motiverat att förvandla ett bötesstraff som utdömts i en annan medlemsstat till fängelse genom en ensidig åtgärd från de finska myndigheternas sida, eftersom de finska myndigheterna i alla situationer inte har kännedom om längden på det fängelsestraff som bötesstraffet bör förvandlas till. Den utfärdande staten kan i intyget uppge den maximala nivån för fängelsestraffet, men de finska myndigheterna har som huvudregel inte kännedom om hur de skall gå till väga vid en eventuell delbetänning. Sålunda skall de situationer där en realisering av det straffrättsliga ansvaret förutsätter en förvandling av bötesstraffet till fängelse

skötas på motsvarande sätt som infördes. För den nordiska samarbetsverksamheten innebär detta att den utfärdande staten själv utför vändningen av böter och översänder förvandlingsstraffet för verkställighet i Finland i den ordning som föreskrivs i den nordiska samarbetslagen. För de övriga EU-medlemsstaternas del blir en motsvarande verksamhet möjlig om något framtida instrument också täcker det samarbete som avses här. Den linje som valts i propositionen är motiverad också på grund av att man även på ett nationellt plan i Finland har eftersträvat att reducera den belastning som de fångar som avtjänar förvandlingsstraff för böter medför för fångvården.

Då Finland är den utfärdande staten skall den behöriga myndigheten, dvs. rättsregistercentralen, regelmässigt i intyget ange att alternativa påföljder inte skall användas i den verkställande staten. Den föreslagna 13 § innehåller en bestämmelse enligt vilken ett i Finland påfört bötesstraff som hör till rambeslutets tillämpningsområde inte får förvandlas till fängelse eller till någon annan alternativ påföljd i en annan medlemsstat. Lösningen har för det första motiverats med ömsesidighetshänsyn. För det andra talar tekniska orsaker för det valda alternativet. En förvandling av straffet till ett alternativt straff enligt lagstiftningen i en främmande stat kan på grund av olikheter i rättsordningarna leda till att påföljden förvandlas på ett sätt som inte kunnat förutses då bötesstraffet dömdes ut. Detta trots att den maximala nivån för det alternativa straffet i intyget får uppges till den främmande staten. Alternativa straff kan anses som en endast liten och skäligen obetydlig del av det samarbete som avses i rambeslutet. Avsaknaden av förvandlingsmöjligheten kan inte anses nämnvärt försvaga effektiviteten i det straffrättsliga verkställighetssamarbetet.

I paragrafens 2 mom. skall tas in en bestämmelse som materiellt motsvarar artikel 13 i rambeslutet. Enligt momentet är huvudregeln att de medel som flyter in vid verkställigheten av beslutet skall tillfalla finska staten. På begäran av en myndighet i en annan medlemsstat kan rättsregistercentralen dock besluta att medlen överförs till en annan medlemsstat.

Överföringen kan vara motiverad särskilt då beslutet avser ett beslut som avses i artikel 1 b ii. Nämnda ersättningar (compensation order) som förekommer närmast i Förenade kungariket omfattas inte av den s.k. Bryssel I-förordningen. I dessa fall är en överföring av medel nödvändig med hänsyn till offrets rättsskydd, eftersom offrets möjlighet att få ersättning i annat fall är begränsade.

**5 §. Ovillkorlig grund för förvägrande.** Enligt paragrafen skall verkställighet av bötesstraff ovillkorligt förvägras, om den fysiska person som beslutet gäller inte hade fyllt femton år när den gärning som ligger till grund för beslutet begicks. Artikel 7.2 f i rambeslutet innehåller en fakultativ grund för förvägrande som gäller den straffrättsliga ansvarsåldern. Den tillåter ett förvägrande av verkställigheten av ett beslut om bötesstraff i situationer där beslutet gäller en fysisk person som enligt lagen i den verkställande staten på grund av sin ålder inte kan göras straffrättsligt ansvarig för de gärningar som beslutet avser. Den straffrättsliga ansvarsåldern är enligt 3 kap. 4 § i strafflagen (39/1889) femton år. Den straffrättsliga ansvarsåldern måste anses höra till de grundläggande principerna för rättsordningen och förutsätta att den fakultativa grunden för förvägrande måste ändras till en ovillkorlig grund.

**6 §. Hörande i ärende om beslut om erkännande och verkställighet.** Rättsregistercentralens beslutsfattande är till sin karaktär förvaltningsförfarande och på detta tillämpas förvaltningslagen (434/2001). Förvaltningslagens 34 § innehåller en huvudregel enligt vilken en part skall beredas tillfälle att bli hörd innan ett ärende avgörs. Enligt 2 mom. 4 punkten i paragrafen tillåts dock ett undantag från huvudregeln om hörande, om ett hörande kan äventyra syftet med beslutet. Den nu föreslagna paragrafen innehåller dock ett undantag från skyldigheten att höra enligt vilken rättsregistercentralen kan fatta beslut om att erkänna och verkställa ett beslut som avses i 2 § och som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat utan höra den som beslutet gäller. Bestämmelsen i momentet är nödvändig för att trygga att de böter som utdömts i en annan medlemsstat blir indrivna i ett lika effektivt förfarande som inhemska

böter. Enligt 7 § 3 mom. i lagen om verkställighet av böter behöver rättsregistercentralen inte sända en betalningsuppsmaning, om det kan anses uppenbart onödigt med anledning av tidigare verkställighet eller av någon annan orsak eller om verkställighet genom utsökning kan äventyras. Samma bestämmelse blir tillämplig vid verkställigheten i den ordning nämnda lag föreskriver av bötesstraff som meddelats av en annan medlemsstat. En tillämpning av bestämmelsen till den del den avser äventyrande av verkställigheten kan dock i sak bli betydelselös, om en person i samband med hörandet får kännedom om att verkställigheten överförs till Finland. Personens rättsskydd äventyras dock inte, eftersom den föreslagna 9 § föreskriver att besvärstiden i fråga om rättsregistercentralens beslut om erkännande och verkställighet börjar löpa först efter det att personen har fått del av beslutet i enlighet med 9 §. Också enligt den nordiska samarbetslagen är hörandet enligt 26 § avgränsat till enbart samarbete som avser frihetsstraff.

På motsvarande sätt ingår bestämmelser om verkställighet av privaträttsliga domar på Europeiska unionens territorium i Bryssel-I förordningen. Inte heller vid verkställigheten av en dom på privaträttsens område hörs enligt artikel 41 i förordningen vid verkställigheten i den verkställande staten den person mot vilken verkställighet ansöks i samband med att domen förklaras verkställbar.

**7 §. Språk.** Enligt paragrafen skall ett intyg som avses i artikel 4 i rambeslutet och som gäller ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat vara skrivet på finska, svenska eller engelska eller åtföljas av en översättning till något av dessa språk. Rättsregistercentralen kan också godta intyg på något annat språk än finska, svenska eller engelska, om det inte finns något annat hinder för godtagandet. Avsikten är att den behöriga myndigheten i Finland smidigt skall kunna godta intyg som är skrivna också på andra språk, fastän den inte vore skyldig att göra det. Bestämmelsen grundar sig på artikel 16.1 i rambeslutet där det föreskrivs att intyget skall översättas till det officiella eller något av de officiella språken i den

verkställande staten, men att varje medlemsstat i en förklaring får tillkännage att den godtar översättningar till ett eller flera av de officiella språken i unionens institutioner. På grundval av punkten skall Finland i en förklaring tillkännage att Finland vid sidan av sina officiella språk godtar intyg också på engelska.

Enligt 2 mom. i paragrafen förutsätts dock att rättsregistercentralen ser till att intyget översätts till finska eller svenska. I praktiken är de intyg som översänds till Finland avfattade på engelska eller svenska. Intyget skall finnas tillgängligt på finska eller svenska i det skedet då man skrider till de egentliga verkställighetsåtgärderna efter det att rättsregistercentralen fattat beslut om att godkänna verkställigheten i Finland av ett beslut från en annan medlemsstat. Översättningen bör göras så snabbt som möjligt efter det att intyget anlänt.

Den utfärdande staten översänder inte till den verkställande staten en översättning av det beslut i vilket den ekonomiska påföljden påförts. Detta förutsätts inte i rambeslutet, eftersom verkställigheten av beslutet sker på grundval av de uppgifter som framgår av intyget. I den verkställande staten prövas inte de materiella grunderna för ett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat. Av denna orsak finns det som huvudregel inte ett behov för att ett beslut som översänts för verkställighet till Finland skall översättas till finska eller svenska. Verkställighet kan dock enligt artikel 7.1 i rambeslutet vägras om intyget uppenbarligen inte motsvarar beslutet. För prövningen av denna grund för förvägrande kan det därför undantagsvis vara nödvändigt att översätta också beslutet eller en del av det till finska eller svenska. Under den tid som är nödvändig för att få fram en översättning av beslutet får verkställandet av beslutet enligt artikel 16.2 i rambeslutet skjutas upp.

### 3 kap. Ändringsökande

**8 §. Behörig tingsrätt.** Enligt 1 mom. i paragrafen får ett beslut som rättsregistercentralen fattat och som gäller erkännande och verkställighet av ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat

överklagas hos Tammerfors tingsrätt. Det är alltså fråga om en avvikelse från den sedvanliga förvaltningsbesvärsvägen. Lösningen angående besvärsvägen har motiverats i detalj i avsnittet de viktigaste förslagen i den allmänna motiveringen.

Enligt 2 mom. i paragrafen är tingsrätten domför med ordföranden ensam.

Eftersom en snabb inledning av verkställigheten i vissa fall kan vara behövlig för att hindra en förstöring av egendomen, ingår i 3 mom. i paragrafen en bestämmelse, enligt vilken rättsregistercentralens beslut enligt 1 mom. kan verkställas innan det har vunnit laga kraft så som i utsökningslagen föreskrivs om verkställande av en icke laga kraft vunnen dom som gäller betalningsskyldighet, om domstolen inte beslutar något annat. Bestämmelsen är nödvändig eftersom enligt propositionen verkställigheten i Finland av ett beslut som meddelats av en myndighet i en annan medlemsstat och omfattas av tillämpningsområdet för rambeslutet skall ske i enlighet med lagen om verkställighet av böter. Enligt 2 § 1 mom. i lagen om verkställighet av böter skall verkställigheten av böter och förverkandepåföljder som avser egendom inledas när det avgörande där påföljden har bestämts har vunnit laga kraft, eller när avgörandet kan verkställas som en lagakraftvunnen dom. Fastän artikel 1 a i rambeslutet bestämmer att en förutsättning för tillämpningen av ett förfarande enligt rambeslutet är att beslutet är slutgiltigt, dvs. har vunnit laga kraft, torde det inte vara möjligt att inleda verkställigheten av beslutet enbart på grundval av 2 § 1 mom. i lagen om verkställighet av böter, om rättsregistercentralens beslut om att erkänna och verkställa beslutet inte ännu har vunnit laga kraft. Enligt 2 § 3 mom. i lagen om verkställighet av böter kan dock ett icke lagakraftvunnet avgörande om en förverkandepåföljd som avser ett penningbelopp eller som gäller ersättningar som räknas upp i momentet verkställas så som i utsökningslagen bestäms om verkställighet av en dom som inte har vunnit laga kraft och som gäller betalningsskyldighet. Av ovan nämnda orsak är den bestämmelse som föreslagits i 3 mom. i paragrafen behövlig. I 26 § 3 mom. i den

nordiska samarbetslagen ingår en bestämmelse av motsvarande slag enligt vilken besvär över rättsregistercentralens beslut inte hindrar verkställighet av beslutet.

**9 §. Anförande av besvär.** I paragrafen bestäms om anförande av besvär, t.ex. om besvärstiden och om hur den räknas. Enligt 1 mom. i paragrafen skall besvär anföras skriftligen inom 30 dagar efter det att personen fått del av rättsregistercentralens beslut. Som i 8 § bestäms, kan rättsregistercentralens verkställighetsåtgärder inledas, fastän beslutet inte har vunnit laga kraft. Detta innebär att delgivningen i praktiken kan ske på många sätt. En person kan få del av beslutet först vid en utmätning som sker i hans eller hennes närvaro, eller bevisligen på annat sätt. Utgångspunkten för hur delgivning av ett förvaltningsbeslut sker regleras i 9 och 10 kap. i förvaltningslagen. Delgivningen av ett beslut som avses här verkställs i Finland enligt 60 § i förvaltningslagen som bevislig delgivning. En bevislig delgivning verkställs per post mot mottagningsbevis (60 § 1 mom.). Vid bevislig delgivning kan en handling också överlämnas till delgivningens mottagare eller dennes företrädare mot ett skriftligt bevis (60 § 2 mom.). Om en myndighet anser att det finns skäl till det, kan delgivningen verkställas som stämningssdelgivning. Också överlämnande av en handling som mellanhandsdelgivning är en sådan ett sådan bevislig delgivning som avses i lagen.

Enligt momentet kan den person som beslutet avser anses ha fått del av beslutet också då betalning av påföljden har inletts frivilligt med anledning av rättsregistercentralens betalningsuppmaning. I praktiken är denna tidpunkt den då personen i fråga till en penninginrättning gjort en prestation som gäller påföljden.

Delfåendepresumtionen har motiverats med att förutsättningen för en frivillig betalning i de fall det nu är fråga om är en betalningsuppmaning som rättsregistercentralen sänt. Innehållet i den nämnda betalningsuppmaningen är omfattande och via den får personen veta om att rättsregistercentralen har fattat ett beslut om att erkänna och verkställa ett beslut med anledning av ett bötesstraff som utfärdats av



en annan medlemsstat och översänts till Finland för verkställighet. Det är klart att om en betalningsuppsmaning sänds, bör till uppsmaningen i dessa fall fogas en besväransvisning.

I vissa situationer är det möjligt att den person som beslutet berör bor utomlands. I en sådan situation verkställs delgivningen enligt förvaltningslagen eller enligt lagstiftningen i den främmande staten, om inte annat följer av internationella avtal och förpliktelser som är bindande för Finland (63 § 1 mom. i förvaltningslagen).

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om innehållet i besvären. Enligt momentet skall den som söker ändring uppge sina yrkande och grunderna för dem och om den ändringssökande yrkar på muntlig behandling av ärendet. Momentet innehåller också en bestämmelse om att den ändringssökande i besvären skall lämna de uppgifter som avses i 5 kap. 2 § 2 mom. i rättegångsbalken. Detta innebär framför allt att den ändringssökande i sina besvär skall uppge den postadress samt en eventuell annan adress till vilken kallelser, uppsmaningar och meddelanden som gäller målet kan sändas (*processadress*).

Enligt momentet skall besvärsskriften tillställas rättsregistercentralen.

Paragrafens 3—5 mom. innehåller särskilda bestämmelser för rättegångsförfarandet i de ärenden som avses i propositionen. Rättsregistercentralen skall utan dröjsmål sända besvärsskriften till Tammerfors tingsrätts kansli och bifoga kopior av handlingarna i ärendet och sitt eget utlåtande. När handlingarna sänds till tingsrätten skall det uppges när besvärsskriften har inkommit till rättsregistercentralen. Denna tidpunkt används vid uträkningen om besvären anförts inom utsatt tid. Besvären blir anhängiga i tingsrätten när handlingarna anländer till domstolens kansli. Domstolen skall utan dröjsmål informera ändringssökanden och rättsregistercentralen om tid och plats för ett eventuellt sammanträde samt om följderna av ändringssökandens utevaro. Med avvikelser från den behandlingsordning för brottmål som föreskrivs i 10 § kan denna kallelse sändas till den processadress som ändringssökanden uppgivit. En

ändringssökande som inom föreskriven tid har gett in besvärsskriften direkt till den behöriga domstolen förlorar inte sin talan.

**10 §. Behandlingen av ett ärende i domstol.** Enligt paragrafen gäller angående behandlingen i tillämpliga delar vad som föreskrivs i lagen om rättegång i brottmål. Vid behandlingen av besvär får domstolen dock inte pröva om den som beslutet gäller har gjort sig skyldig till den gärning som ligger till grund för påföljden i en annan medlemsstat. Den sistnämnda bestämmelsen grundar sig till en del på artikel 11.2 i rambeslutet, enligt vilket enbart den utfärdande staten får fatta beslut om en ansökan om omprövning av beslutet (återbrytande). En motsvarande bestämmelse ingår i 9 b § i samarbetslagen.

I 2 mom. i paragrafen ingår en bestämmelse enligt vilken ett ärende skall behandlas vid sammanträde, om tingsrätten anser att utredningen av ärendet eller en del av det kräver behandling vid sammanträde. Ett ärende skall också behandlas vid sammanträde om ändringssökanden yrkar på behandling av ärendet och tingsrätten inte anser det vara uppenbart onödigt. Huvudregeln är därför att behandlingen sker i skriftligt förfarande. Att arrangera ett sammanträde på ändringssökandens yrkande vore uppenbart onödigt t.ex. i en situation där ändringssökanden påstår sig vara oskyldig till det brottet på vilket bötesstraffet som är för verkställighet grundar sig. En sådan omständighet kan inte prövas i den verkställande staten.

I ett besvärärende med anledning av erkännande och verkställighet lämpar sig straffprocessens principer bättre än principerna för ett civilprocessuellt ärende. I tingsrätten drivs inte ärendet av den allmänna åklagaren utan av den fysiska person eller den juridiska person som beslutet avser. Enligt hänvisningen till behandlingsordningen för brottmål kommer särskilt vid en eventuell behandling vid sammanträde i fråga en behandlingsordning enligt 6, 6 a och 11 kap. i lagen om rättegången i brottmål. Hänvisningen tar också fasta på förberedelsen och möjliggör en komplettering av de yrkanden som framställts i ärendet och också den övriga förberedelsen inför huvudförhandlingen.

När det gäller utredningen av ärendet som t.ex. att skaffa fram bevis, blir principerna i 17 kap 8 § i rättegångsbalken tillämpliga. Av rättsskyddshänsyn skall dock domstolen ha en central roll vid utredningen av ärendet. Av denna orsak föreskrivs i 3 mom. att domstolen skall se till att ärendet blir grundligt behandlat. Domstolen är alltså skyldig att genom en aktiv processledning och vid behov på eget initiativ reda ut ärendet och skaffa utredning i ärendet. Domstolen skall bl.a. ha rätt att på eget initiativ skaffa fram bevisning i den mån det befins vara nödvändigt. Domstolens aktiva roll skall givetvis grunda sig på kravet på en jämlik och opartisk behandling av ärendet.

Om det i ärendet anordnas ett sammanträde, avgörs ärendet i en muntlig och omedelbar huvudförhandling. Enligt 4 mom. skall en tjänsteman som representerar rättsregistercentralen vara närvarande vid behandlingen av besvärärendet. Den som söker ändring har också rätt att närvara vid sammanträdet. Domstolen skall på det sätt som föreslagits i 9 § 4 mom. informera ändringssökanden och rättsregistercentralen om tid och plats för ett eventuellt sammanträde. Om ändringssökanden t.ex. bor utomlands kan kallelsen i enlighet med 11 kap. 3 a § i rättegångsbalken sändas till den processadress som ändringssökanden uppgivit i sin besvärsskrift. Också artikel 5 i konventionen upprättad av rådet på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (FördrS 57/2004) medan EU:s rättshjälpskonvention innehåller bestämmelser om översändande och delgivning av rättegångshandlingar som kan bli tillämpliga i vissa situationer där tingsrätten behandlar ett ärende och sörjer för delgivningen. Konventionen kompletterar tilläggsprotokollet (FördrS 14/1985) till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (FördrS 30/1981). I enlighet med artikel 3 i tilläggsprotokollet tillämpas den europeiska rättshjälpskonventionen på bl.a. delgivning av handlingar som gäller verkställande av dom. Uppgivandet av processadressen är viktigt för att enligt artikel 5.1 i EU:s rättshjälpskonvention är huvudregeln att

handlingarna skall översändas direkt per post.

Ett besvärärende skall å andra sidan kunna avgöras även om ändringssökanden inte infinner sig till huvudförhandlingen. Därför föreskrivs i 4 mom. en möjlighet att avgöra ärendet trots ändringssökandens utevaro. Förutsättningen är då att tingsrätten inte anser det nödvändigt att höra ändringssökanden personligen och att denne har kallats till domstolen vid äventyr av en sådan påföljd. Ändringssökanden skall alltså vara medveten om möjligheten att ärendet kan avgöras trots hans eller hennes utevaro. Ändringssökandens frånvaro skall dock inte betyda att ärendet som en följd av utevaron automatiskt avgörs till ändringssökandens nackdel. Tingsrätten skall i alla situationer sakligt pröva ärendet.

**11 §. Sökande av ändring i tingsrättens beslut.** Enligt 1 mom. i paragrafen får tingsrättens avgörande överklagas hos hovrätten i enlighet med vad som föreskrivs i rättegångsbalken. I praktiken är det endast den person som drivit ärendet i tingsrätten, dvs. den person som har sökt ändring hos tingsrätten i rättsregistercentralens beslut som kan överklaga tingsrättens beslut. Rättsregistercentralen saknar besvärsrätt, eftersom den i ärendet bara har rollen att bli hörd.

Enligt 2 mom. i paragrafen gäller angående behandlingen av ärendet och sökande av ändring hos högsta domstolen i tillämpliga delar 26 och 30 kap. i rättegångsbalken. När hovrätten behandlar ett besvärärende skall rättsregistercentralen ges tillfälle att bli hörd med anledning av besvåren och vid behov lägga fram utredning.

**12 §. Anmälningsskyldighet.** Enligt paragrafen skall domstolen underrätta rättsregistercentralen om sina beslut. Det är viktigt att rättsregistercentralen får den information som här avses, eftersom rättsregistercentralen har som uppgift att sörja för den eventuella verkställigheten av det bötesstraff som avses i ärendet.

#### 4 kap. **Särskilda bestämmelser**

**13 §. Alternativa påföljder.** Paragrafen innehåller en bestämmelse enligt vilken ett i

Finland påfört bötesstraff som hör till rambeslutets tillämpningsområde inte får förvandlas till fängelse eller någon annan alternativ påföljd i en annan medlemsstat. På det sätt som det redogjorts för i motiveringen till artikel 10 i rambeslutet samt i detaljmotiveringen till 6 § har det i det gränsöverskridande samarbetet inte ansetts motiverat att t.ex. förvandla böter till fängelse.

**14 §. Förhållandet till andra lagar och internationella förpliktelser.** Paragrafen innehåller en bestämmelse enligt vilken i fråga om samarbete som avses i denna lag och därmed också i rambeslutet dessutom gäller vad som särskilt avtalas eller föreskrivs om detta. Det är närmast fråga om en klaggörande bestämmelse, eftersom redan rambeslutet innehåller hänvisningar till att staterna sinsemellan kan avtala angående vissa saker på ett sätt som avviker från rambeslutet. T.ex. kan angående den fördelning av medlen som avses i artikel 13 enligt en uttrycklig bestämmelse i artikeln staterna sinsemellan komma överens om annat. Dessutom konstateras i artikel 18 att det är möjligt att tillämpa sådana avtal och överenskommelser som medger undantag från rambeslutet som ytterligare förenklar och underlättar verkställighetssamarbetet. Ett sådant arrangemang är t.ex. på det sätt som det har redogjorts för i detaljmotiveringen till artikel 18 det nordiska samarbetet som grundar sig på samnordisk lagstiftning. På det sätt som det har redogjorts för i detaljmotiveringen till 2 § är huvudregeln att den nordiska samarbetslagen fortsättningsvis skall tillämpas i det nordiska samarbetet, men att en tillämpning av systemet enligt rambeslutet inte skall vara uteslutet för Sveriges och Danmarks del då en tillämpning av rambeslutet i det enskilda fallet leder till ett effektivare samarbete. En bestämmelse som täcker dessa situationer avseende det nordiska samarbetet har dock föreslagits särskilt som 2 § 2 mom.

Avsikten är att paragrafens bestämmelser också skall omfatta sådana situationer där vid behandlingen av ärendet blir tillämpliga t.ex. delgivningsbestämmelserna i något internationellt avtal på det sätt som det redogjorts för i detaljmotiveringen till 10 §.

**15 §. Bemyndigande att utfärda**

*förordning.* Paragrafen innehåller en bestämmelse enligt vilken genom förordning av statsrådet föreskrivs vilka av bestämmelserna i rambeslutet som inte hör till området för lagstiftningen skall iakttas som förordning och utfärdas vid behov närmare bestämmelser om verkställigheten av rambeslutet och lagen. Bestämmelsen fyller två syften. För det första möjliggör bestämmelsen att rambeslutets bestämmelser på förordningsnivå sätts i kraft som förordning. Bestämmelsen är nödvändig, eftersom rambeslutet på det sätt som det redogörs för i avsnittet målsättning och de viktigaste förslagen i motsats till konventioner inte genomförs nationellt genom en ikraftsätandelag och -förordning. Särskilda ikraftträdandeåtgärder förutsätts nämligen inte. För rambeslutets del är det endast fråga om nationella genomförandeåtgärder i fråga om dess förpliktelser. Den genomförandelag som föreslås i propositionen föreskriver inte att de bestämmelser som inte hör till området för lagstiftningen skall iakttas som lag. För dessa bestämmelser del skall genomförandet ske genom förordning av statsrådet.

För det andra innehåller bestämmelsen ett bemyndigande att det genom förordning av statsrådet vid behov får utfärdas närmare bestämmelser om verkställigheten av rambeslutet och lagen. I enlighet med grundlagsskottets utlåtanden (GrUU 40/2002) måste en bemyndigandebestämmelse tolkas och tillämpas inskränkande. Ett bemyndigande innebär inte att det genom förordning vore möjligt att allmänt utfärda bestämmelser om alla saker som regleras i den förlagna lagen, utan på grundval av detta kan enbart ges bestämmelser som är nödvändiga med hänsyn till behövliga ikraftträdandeåtgärder. Sådana bestämmelser är t.ex. nödvändiga bestämmelser som styr myndighetsverksamheten. När propositionen överläts kan det inte ännu täckande bedömas hurudana bestämmelser som eventuellt behövs.

**16 §. Ikraftträdande och övergångsbestämmelse.** Enligt 1 mom. i paragrafen avses lagen träda i kraft den 22 mars 2007. Förslaget grundar sig på bestämmelsen i artikel 20.1 i rambeslutet

enligt vilken medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i rambeslutet senast den 22 mars 2007.

Enligt 2 mom. tillämpas på beslut som har översänts innan denna lag har trätt i kraft de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

### **3.2. Lag om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

**1 §.** *Lagens tillämpningsområde.* Till lagens 1 § fogas en ny 9 punkt, enligt vilken i den ordning som föreskrivs i lagen verkställs också ett sådant bötesstraff som avses i lagförslag 1 ovan.

På de grunder som presenterats i detaljmotiveringen för 2 § i lagförslag 1 ovan har det ansetts motiverat att samtliga bötesstraff som en annan medlemsstat översänt till Finland för verkställighet verkställs i samma ordning och att samma myndighet har hand om verkställigheten. Detta trots att en indrivning av en påföljd som påförts i Finland i ett enskilt fall i Finland inte skulle verkställas i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter eller att det eventuellt inte ens förekommer en påföljd av motsvarande slag i Finland.

### **4. Ikraftträdande**

Enligt artikel 20.1 i rambeslutet skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i rambeslutet senast den 22 mars 2007. Därför föreslås att de föreslagna lagarna träder i kraft den 22 mars 2007.

### **5. Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning**

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen godkänner riksdagen bl.a. sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Rambesluten togs i bruk genom Amsterdamfördraget som slöts 1997 och trädde i kraft 1999 (FördrS 55/1999). Bestämmelsen som lade rambesluten till den s.k. tredje pelarens urval av medel var enligt grundlagsutskottet (GrUU 10/1998 rd) en

sådan bestämmelse som förutsatte att Amsterdamfördraget skulle behandlas i inskränkt grundlagsordning. Utskottet konstaterade att rambeslut som harmoniseringsnormer för lagstiftningen påminde om EG:s direktiv. Enligt utskottet skall beslutsförfarandet som en helhet betraktat anses begränsa den lagstiftningsbehörighet som hör till riksdagen och republikens president.

Ikraftsättandet av Amsterdamfördraget i inskränkt grundlagsordning kunde anses nödvändigt för att ett rambeslut innebär att en sådan internationell förpliktelse inte längre föreläggs riksdagen för godkännande på det sätt som 94 § i grundlagen förutsätter. Däremot gäller för dem grundlagens 93 § 2 mom. Enligt detta lagrum svarar statsrådet för den nationella beredningen av beslut som fattas i Europeiska unionen och beslutar om Finlands åtgärder som hänför sig till dem, om inte beslutet kräver godkännande av riksdagen. Oberoende av sitt materiella innehåll binder alltså rambesluten Finland utan särskilda ikraftsättandeåtgärder. Däremot förutsätter de redan enligt unionsfördraget särskilda nationella genomförandeåtgärder och påminner i detta hänseende om direktiv. Nationellt är det för sådana rambesluts del, då rambesluten redan trätt i kraft, endast fråga om nationella genomförandeåtgärder i enlighet med 95 § i grundlagen. Så är det trots att i grundlagens 95 § används begreppet sätta i kraft.

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande GrUU 18/2003 konstaterat att ett rambeslut utgör en sådan internationell förpliktelse, för vilken behandlingsordningen för genomförandet bestäms enligt bestämmelserna i grundlagens 95 § 2 mom. Fastän det i utlåtandet var fråga om tillämpningen av en undantagslag för ett visst rambesluts del, kan grundlagsutskottets ställningstagande på detta sätt anses stöda att genomförandeåtgärderna för rambeslut kan verkställas på motsvarande sätt som i fråga om fördrag. Hänvisningen till den behandlingsordningen som avses i utlåtandet torde dock i fråga om utlåtandet i fråga gälla just möjligheten att tillämpa det undantagsförfarande som avses i 95 § 2 mom. i grundlagen.

Av de skäl som de närmare redogjorts för i

den allmänna motiveringen är genomförandemetoden för rambeslutets del alltså den modell som används vid ikraftsättande av fördrag, dvs. en blandad genomförandelag som motsvarar en ikraftsättandelag. Det torde inte finnas hinder för att inom det straffprocessuella samarbetet genomföra rambeslut genom en lag av blanketttyp eller en blandad lag. Det nu aktuella rambeslutet är så detaljerat och noggrant att behovet av kompletterande reglering är ringa. De av rambeslutets bestämmelser som hör till området för lagstiftningen och skall iaktas som lag har refererats i detaljmotiveringen till 1 § av genomförandelagen för rambeslutet.

För ändringssökandets del är den centrala omständigheten som berör grundlagen att besvär över rättsregistercentralens beslut inte anförs hos förvaltningsdomstolen. Detta är ett undantag från domstolsväsendets grundstruktur och domstolarnas uppgifter enligt 98 och 99 § i grundlagen enligt vilken över en förvaltningsmyndighets (rättsregistercentralen) beslut besvär anförs hos förvaltningsdomstolen. Enligt propositionen får rättsregistercentralens beslut som gäller erkännande och verkställighet av en främmande stats beslut överklagas hos Tammerfors tingsrätt. Avvikelsen kan motiveras med den särskilda karaktären hos de beslut som avses i denna proposition. Besvärdomstolen behandlar främst de grunder för förvägrande som ingår i rambeslutet och som till sin karaktär är straffrättsliga. Det är naturligare för en allmän domstol att bedöma straffrättsliga frågor. Grunderna för förvägrande är långt identiska med dem som ingår i andra instrument som grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande och genomförandelagarna för dem, t.ex. EU-utlämningslagen (2, 5 och 6 §) och EU-frysninglagen (3 och 4 §). I nämnda lagar fattas besluten av eller utgör besvärinstans vissa fyra tingsrätter, av vilka en är Tammerfors tingsrätt. Det är motiverat att koncentrera uppgifter som kräver straffrättslig specialsakskunskap till vissa tingsrätter. På detta sätt kan den sakkunskap som ärendet kräver samt specialisering bättre garanteras och att en enhetlig linje utvecklas. Därmed förbättras rättssäkerheten. I denna

proposition har man ansett det motiverat att koncentrera ändringssökandet till Tammerfors tingsrätt, eftersom den geografiskt ligger nära rättsregistercentralen som finns i Tavastehus.

En grund för valet av tingsrättslinjen är att det är mest ändamålsenligt att skapa identiska förfaranden och bestämmelser för ändringssökande när det gäller verkställigheten såväl i fråga om rambeslutet om bötesstraff som avses i propositionen och rambeslutet om förverkande som senare skall antas. I justitieministeriets arbetsgruppsbetänkande (Utlåtanden och utredningar 2006:11) som gäller genomförandet av rambeslutet om böter och rambeslutet om förverkande har behandlats de nationella genomförandeåtgärderna för vardera rambeslutets del. Genomförandeåtgärderna för rambeslutet om förverkande har dock inte tagits in i denna proposition, eftersom rambeslutet om förverkande tillsvidare inte trätt i kraft internationellt. På det sätt som det närmare redogörs för i arbetsgruppsbetänkandet skall verkställigheten för vardera rambeslutet ske i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter. På det sätt som närmare refereras i detaljmotiveringen till bestämmelserna om ändringssökande i genomförandelagen för rambeslutet om förverkande anförs på sidan 88 i arbetsgruppsbetänkandet att det är särskilt viktigt att samma domstolslinje används i fråga om förfarandet som gäller rambeslutet om förverkande och förfarandet enligt EU-frysninglagen. I annat fall byts domstolslinjen mitt under "samma" förfarande. Den avvikelse från förvaltningsdomstolslinjen som föreslagits i propositionen är dessutom antalsmässigt skäligen liten, eftersom antalet fall av ändringssökande sannolikt kommer att vara mycket litet. I det gällande systemet med verkställighet av nordiska böter överklagas i praktiken inte rättsregistercentralens beslut.

Fastän en dirigerad av besvaren över en förvaltningsmyndighets beslut till en allmän domstol avviker från regleringen i grundlagens 98 och 99 § om domstolsväsendets grundstruktur och domstolarnas uppgifter, har inte grundlagsutskottet sett något hinder för

arrangemanget om det bara har funnits sakliga motiv för det. I sitt utlåtande med anledning av regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om verkställighet av straff och till lagar som har samband med den (GrUU 9/2001 rd) har grundlagsutskottet ansett att det är konsekvent att besvär över administrativa beslut som fattas i verkställighetskedet och som påverkar straffets längd skall gå över den domstolslinje där de egentliga fängelsestraffen döms ut. Lagförslagen har därför ansetts kunna behandlas i vanlig lagstiftningsordning. Grundlagsutskottet har behandlat frågan om besvärsvägen också då det gav sitt utlåtande om regeringens proposition med förslag till lagar om behandling av förvarstagna utlänningar och om förvarsenheter samt om ändring av utlänningslagen (GrUU 54/2001 rd). Också i det fallet har grundlagsutskottet ansett det motiverat att besvär som gäller rättigheter under förvarstiden går över samma domstolslinje där också frågan om tagande i förvar behandlas. Grundlagsutskottet har behandlat frågan om besvärsväg i sitt utlåtande med anledning av regeringens proposition till lagar om ändring av lagen om förhindrande av miljöförorening från fartyg och 1 § i lagen om verkställighet av böter (GrUU 32/2005 rd). I det sammanhanget har grundlagsutskottet ansett att en dirigerings av besvären över en förvaltningsmyndighets beslut till allmän domstol är motiverad bl.a. med hänsyn till domstolens specialsakskunskap och koncentrerings av ärenden.

Det rättsskydd som avses i 21 § i grundlagen anknyter till den behandlingsordning som iakttas i domstolsförfarandet. Av rättsskyddshänsyn har man i propositionen stannat för att föreslå att vid behandlingen skall tillämpas förutom de särskilda bestämmelser som ingår i genomförandelagen också i tillämpliga delar vad som föreskrivs i lagen om rättegång i brottmål.

I enlighet med 21 § 2 mom. i grundlagen tryggas bl.a. rätten att bli hörd genom lag. Enligt den föreslagna 6 § i EU-bötesverkställighetslagen kan rättsregistercentralen fatta beslut om att erkänna och verkställa ett beslut som fattats

av en myndighet i en annan medlemsstat utan höra den som beslutet gäller. Förvaltningslagens 34 § innehåller en huvudregel, enligt vilken en part innan ett ärende avgörs skall ges tillfälle att bli hörd. I 2 mom. 4 punkten i paragrafen tillåts dock också för tillfället en avvikelse från huvudregeln om hörande, om hörandet kan äventyra syftet med beslutet. Den nu föreslagna paragrafen innehåller ett undantag från huvudregeln om skyldigheten att höra som ingår i 34 § i förvaltningslagen. Bestämmelsen har ansetts motiverad för att böter som utdömts i en annan medlemsstat skall kunna drivas in lika effektivt som inhemska böter. Enligt 7 § 3 mom. i lagen om verkställighet av bötesstraff behöver rättsregistercentralen inte sända en betalningsuppsmaning, om det kan anses uppenbart onödigt med hänsyn till tidigare verkställighet eller av någon annan orsak eller om verkställighet genom utsökning kan äventyras. Samma bestämmelse kunde tillämpas då ett beslut om bötesstraff skall verkställas i den ordning som föreskrivs i nämnda lag. En tillämpning av bestämmelsen med hänsyn till äventyrandet av verkställigheten kan dock i sakligt hänseende bli betydelslös om en person i samband med att med ett hörande som rättsregistercentralen genomför får kännedom om att verkställigheten överförs till Finland. Personens rättsskydd äventyras dock inte, eftersom besvärstiden i fråga om rättsregistercentralens beslut om att erkänna och verkställa beslutet enligt den föreslagna 9 § börjar löpa först när personen i enlighet med 9 § anses ha fått del av beslutet. Också enligt den nu gällande nordiska samarbetslagen är hörandet i enlighet med 26 § i den nordiska samarbetslagen avgränsat till endast samarbete som gäller frihetsstraff.

På motsvarande sätt när det gäller internationell verkställighet av privaträttsliga domar på Europeiska unionens territorium ingår det bestämmelser i Bryssel-I förordningen. Inte heller vid verkställigheten av privaträttsliga domar i enlighet med artikel 41 i förordningen ges i motparten tillfälle att yttra sig över ansökan.

Fastän den föreslagna regleringen i sakligt hänseende utvidgar en medlemsstats myndighets möjligheter att utöva offentlig

makt i Finland genom att de situationer blir flera då verkställigheten av en främmande stats dom blir möjlig i Finland inverkar förslaget som en helhet bedömt enbart i ringa mån på Finlands suveränitet. Det internationella samarbetet vid verkställigheten av domar är ägnat att medverka till att utveckla samhället på det sätt som avses i 1 § 3 mom. i grundlagen.

Enligt regeringens uppfattning berör det lagförslag om det nationella genomförandet av de bestämmelser i rambeslutet som hör till

lagstiftningen inte grundlagen på det sätt som avses i dess 95 § 2 mom. Vid beredningen av förslaget har på ovan angivna grunder ansetts att lagförslagen kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning enligt 72 § i grundlagen. Eftersom saken dock är förknippad med grundlagsfrågor, vore det önskvärt att riksdagens grundlagsutskotts utlåtande inhämtas om propositionen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

## 1.

**Lag****om det nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

**Allmänna bestämmelser**

1 §

*Genomförande av rambeslutet*

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i Bryssel den 24 februari 2005 antagna rambeslutet (2005/214/RIF) om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, nedan *rambeslutet*, skall iakttas som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

*Tillämpningsområde*

I enlighet med denna lag och rambeslutet

1) verkställs i Finland sådana beslut av en myndighet i en annan medlemsstat i Europeiska unionen som avses i rambeslutet och som översänts i enlighet med rambeslutet, samt

2) översänds en finsk myndighets beslut till en annan medlemsstat i Europeiska unionen för verkställighet.

Lagen om samarbete mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av domar i brottmål (326/1963) kan tillämpas utan hinder av denna lag.

3 §

*Behörig myndighet*

I Finland är rättsregistercentralen den behöriga myndighet som avses i rambeslutet.

2 kap.

**Verkställighet i Finland av beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat**

4 §

*Verkställighet av ett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat*

Ett i 2 § avsett beslut som fattats av en myndighet i en annan medlemsstat verkställs i enlighet med finsk lag och i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter (672/2002). Ett bötesstraff får dock inte förvandlas till fängelse i Finland.

De medel som flyter in vid verkställigheten av beslutet tillfaller finska staten. På begäran av en myndighet i en annan medlemsstat kan rättsregistercentralen dock besluta att medlen överförs till en annan medlemsstat.

5 §

*Ovillkorlig grund för förvägrande*



Verkställighet av ett beslut som avses i 2 § av en myndighet i en annan medlemsstat skall förvägras, om den som beslutet gäller inte hade fyllt femton år när den gärning som ligger till grund för beslutet begicks.

## 6 §

### *Hörande i ärende om beslut om erkännande och verkställighet*

Rättsregistercentralen kan besluta att erkänna och verkställa ett i 2 § avsett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat utan att höra den som beslutet gäller.

## 7 §

### *Språk*

Ett i artikel 4 i rambeslutet avsett intyg som gäller ett beslut av en myndighet i en annan medlemsstat skall vara skrivet på finska, svenska eller engelska eller åtföljas av en översättning till något av dessa språk. Rättsregistercentralen kan också godta intyg på något annat språk än finska, svenska eller engelska, om det inte finns något annat hinder för godtagandet.

Rättsregistercentralen skall se till att intyget översätts till finska eller svenska.

## 3 kap.

### **Ändringssökande**

## 8 §

### *Behörig tingsrätt*

Ett beslut som rättsregistercentralen har fattat i enlighet med denna lag och rambeslutet och som gäller erkännande och verkställighet av ett beslut som avses i 2 § av en myndighet i en annan medlemsstat får överklagas hos Tammerfors tingsrätt.

Tingsrätten är domför med ordföranden ensam.

Rättsregistercentralens beslut enligt 1 mom. kan verkställas innan det har vunnit laga kraft så som i utsökningslagen (37/1895)

föreskrivs om verkställande av en icke lagakraftvunnen dom som gäller betalningsskyldighet, om inte domstolen beslutar något annat.

## 9 §

### *Anförande av besvär*

Besvär skall anföras skriftligen inom 30 dagar efter det att den som beslutet gäller vid utmätning som skett i dennes närvaro eller på något annat sätt bevisligen har fått del av rättsregistercentralens beslut. Delfäendet anses ha skett när betalningen av påföljden frivilligt har inlets med anledning av rättsregistercentralens betalningsuppsmaning.

I besvären skall den som söker ändring uppge sina yrkanden och grunderna för dem samt om ändringssökanden yrkar på muntlig behandling av ärendet. I besvären skall även lämnas de uppgifter som avses i 5 kap. 2 § 2 mom. i rättegångsbalken. Besvärsskriften skall tillställas rättsregistercentralen.

Rättsregistercentralen skall utan dröjsmål sända besvärsskriften till tingsrättens kansli och bifoga kopior av handlingarna i ärendet och sitt eget utlåtande. När handlingarna sänds till tingsrätten skall det uppges när besvärsskriften har anlänt.

Besvären blir anhängiga vid tingsrätten när de handlingar som avses i 3 mom. anländer till domstolens kansli. Domstolen skall utan dröjsmål informera ändringssökanden och rättsregistercentralen om tid och plats för ett eventuellt sammanträde samt om följderna av ändringssökandens utevaro.

En ändringssökande som inom föreskriven tid har gett in besvärsskriften direkt till den behöriga domstolen förlorar inte sin talan.

## 10 §

### *Behandlingen av ett ärende i domstol*

Ifråga om behandlingen av ett ärende gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs i lagen om rättegång i brottmål.

Vid behandlingen av besvären får domstolen inte pröva om den som beslutet gäller har gjort sig skyldig till den gärning som ligger till grund för påföljden i en annan medlemsstat.

Ett ärende skall behandlas vid sammanträde, om tingsrätten anser att utredningen av ärendet eller en del av det kräver det eller om ändringssökanden yrkar på behandling vid sammanträde och tingsrätten inte anser det vara uppenbart onödigt.

Tingsrätten skall se till att ärendet blir grundligt behandlat.

En tjänsteman som företräder rättsregistercentralen skall närvara vid tingsrättens sammanträde när besvären behandlas. Den som söker ändring har rätt att närvara vid sammanträdet. Ärendet kan prövas och avgöras trots ändringssökandens utevaro, om inte tingsrätten anser det nödvändigt att höra ändringssökanden personligen och om denne har kallats till domstolen vid äventyr av sådan påföljd.

#### 11 §

##### *Sökande av ändring i tingsrättens beslut*

Tingsrättens avgörande får överklagas hos hovrätten i enlighet med vad som föreskrivs i rättegångsbalken.

Ifråga om behandlingen av besvärärendet i hovrätten och sökande av ändring hos högsta domstolen gäller i tillämpliga delar 26 och 30 kap. i rättegångsbalken. När hovrätten behandlar ett besvärärende skall rättsregistercentralen ges tillfälle att bli hörd med anledning av besvären och vid behov lägga fram utredning.

#### 12 §

##### *Anmälningsskyldighet*

Domstolen skall underrätta

rättsregistercentralen om sitt beslut.

#### 4 kap.

### **Särskilda bestämmelser**

#### 13 §

##### *Alternativa påföljder*

Ett i Finland påfört bötesstraff som hör till rambeslutets tillämpningsområde får inte i en annan medlemsstat förvandlas till fängelse eller någon annan alternativ påföljd.

#### 14 §

##### *Förhållande till andra lagar och internationella förpliktelser*

I fråga om samarbete som avses i denna lag gäller dessutom vad som särskilt avtalas eller föreskrivs.

#### 15 §

##### *Bemyndigande att utfärda förordning*

Genom förordning av statsrådet föreskrivs om de bestämmelser i rambeslutet vilka inte hör till området för lagstiftningen men skall iakttas som förordning och utfärdas vid behov närmare bestämmelser om verkställigheten av rambeslutet och lagen.

#### 16 §

##### *Ikraftträdande och övergångsbestämmelse*

Denna lag träder i kraft den 22 mars 2007. På ett beslut som har översänts innan denna lag har trätt i kraft tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

## 2.

**Lag****om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter**

I enlighet med riksdagens beslut  
ändras i lagen av den 9 augusti 2002 om verkställighet av böter (672/2002) 1 § 1 mom.,  
sådant det lyder i lag 248/2006, som följer:

## 1 §

*Lagens tillämpningsområde.*

I den ordning som föreskrivs i denna lag  
verkställs följande påföljder:

1) böter som bestämts som dagsböter enligt  
2 a kap. 3 § 1 mom. i strafflagen (39/1889)  
samt vite, samfundsböter, ordningsböter och  
disciplinböter (*böter*),

2) avgift som avses i 44 § 2 mom. och 45 b  
§ i militära disciplinlagen (331/1983),

3) förverkandepåföljd som avser egendom  
eller ett penningbelopp,

4) staten tilldömd ersättning som grundar  
sig på ett brott,

5) staten tilldömd ersättning i andra  
ärenden och mål än brottmål, om allmänna  
åklagaren uppträtt i dem på tjänstens vägnar,

6) staten tilldömd ersättning som grundar  
sig på en sådan ersättning för kostnader i

samband med en rättegång som betalats av  
statens medel,

7) en på statens regressrätt enligt 31 § i  
brottskadlagen (1204/2005) grundad  
fordran på den som ansvarar för en skada och  
en fordran som staten har på  
ersättningstagaren enligt beslut om återkrav  
som avses i 42 § 2 mom. i nämnda lag,

8) rättegångsböter som avses i 14 kap. 7 § i  
rättegångsbalken,

9) bötesstraff som avses i lagen om det  
nationella genomförandet av de  
bestämmelser som hör till området för  
lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning  
av principen om ömsesidigt erkännande på  
bötesstraff och om tillämpning av  
rambeslutet ( /2007).

\_\_\_\_\_

Denna lag träder i kraft den 22 mars 2007.

\_\_\_\_\_

Helsingfors den 15 september 2006

**Republikens President**

**TARJA HALONEN**

## 2.

## Lag

### om ändring av 1 § i lagen om verkställighet av böter

I enlighet med riksdagens beslut  
*ändras* i lagen av den 9 augusti 2002 om verkställighet av böter (672/2002) 1 § 1 mom.,  
sådant det lyder i lag 248/2006, som följer:

#### Gällande lydelse

## 1 §

#### Lagens tillämpningsområde

I den ordning som föreskrivs i denna lag verkställs följande påföljder:

- 1) böter som bestämts som dagsböter enligt 2 a kap. 3 § 1 mom. i strafflagen (39/1889) samt vite, samfundsbrot, ordningsbot och disciplinbot (böter),
- 2) avgift som avses i 44 § 2 mom. och 45 b § i militära disciplinlagen (331/1983),
- 3) förverkandepåföljd som avser egendom eller ett penningbelopp,
- 4) staten tilldömd ersättning som grundar sig på ett brott,
- 5) staten tilldömd ersättning i andra ärenden och mål än brottmål, om allmänna åklagaren uppträtt i dem på tjänstens vägnar,
- 6) staten tilldömd ersättning som grundar sig på en sådan ersättning för kostnader i samband med en rättegång som betalats av statens medel,
- 7) en på statens regressrätt enligt 31 § i brottsskadelagen (1204/2005) grundad fordran på den som ansvarar för en skada och en fordran som staten har på ersättningstagaren enligt beslut om återkrav som avses i 42 § 2 mom. i nämnda lag,
- 8) rättegångsbot som avses i 14 kap. 7 § i rättegångsbalken.

#### Föreslagen lydelse

## 1 §

#### Lagens tillämpningsområde.

I den ordning som föreskrivs i denna lag verkställs följande påföljder:

- 1) böter som bestämts som dagsböter enligt 2 a kap. 3 § 1 mom. i strafflagen (39/1889) samt vite, samfundsbrot, ordningsbot och disciplinbot (*böter*),
- 2) avgift som avses i 44 § 2 mom. och 45 b § i militära disciplinlagen (331/1983),
- 3) förverkandepåföljd som avser egendom eller ett penningbelopp,
- 4) staten tilldömd ersättning som grundar sig på ett brott,
- 5) staten tilldömd ersättning i andra ärenden och mål än brottmål, om allmänna åklagaren uppträtt i dem på tjänstens vägnar,
- 6) staten tilldömd ersättning som grundar sig på en sådan ersättning för kostnader i samband med en rättegång som betalats av statens medel,
- 7) en på statens regressrätt enligt 31 § i brottsskadelagen (1204/2005) grundad fordran på den som ansvarar för en skada och en fordran som staten har på ersättningstagaren enligt beslut om återkrav som avses i 42 § 2 mom. i nämnda lag,
- 8) rättegångsbot som avses i 14 kap. 7 § i rättegångsbalken,
- 9) *bötesstraff som avses i lagen om det*

*nationella genomförandet av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff och om tillämpning av rambeslutet ( /2007).*

—————  
*Denna lag träder i kraft den 22 mars 2007.*  
—————

**RÅDETS RAMBESLUT**

2005/214/RIF

av den 24 februari 2005

**om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff**

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av initiativet från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, Republiken Frankrike och Konungariket Sverige <sup>(1)</sup>,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande <sup>(2)</sup>, och

av följande skäl:

(1) Europeiska rådet i Tammerfors den 15—16 oktober 1999 stödde principen om ömsesidigt erkännande, som bör bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen.

(2) Principen om ömsesidigt erkännande bör vara tillämplig på bötesstraff som utdöms av rättsliga eller administrativa myndigheter för att underlätta verkställigheten av sådana straff i andra medlemsstater än den stat i vilken straffet utdömdes.

(3) Den 29 november 2000 antog rådet, i enlighet med slutsatserna från Tammerfors, ett åtgärdsprogram för att genomföra principen om ömsesidigt erkännande av beslut på det straffrättsliga området <sup>(3)</sup> och prioriterade därvid antagandet av ett instrument enligt vilket principen om ömsesidigt erkännande skall vara tillämplig på bötesstraff (åtgärd 18).

(4) Detta rambeslut bör även omfatta bötesstraff som ådömts för vägtrafikbrott.

(5) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i Fördraget och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna <sup>(4)</sup>, särskilt kapitel VI i denna. Inget i detta rambeslut får tolkas som ett förbud att vägra verkställa ett beslut om det finns objektiva skäl för att tro att bötesstraffet syftar till att straffa en person på grundval av dennes kön, ras, religion, etniska ursprung, nationalitet, språk, politiska uppfattning eller sexuella läggning, eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

(6) Detta rambeslut hindrar inte en medlemsstat från att tillämpa sina konstitutionella regler om prövning i laga ordning, föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

<sup>(1)</sup> EGT C 278, 2.10.2001, s. 4.

<sup>(2)</sup> EGT C 271 E, 7.11.2002, s. 423.

<sup>(3)</sup> EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

<sup>(4)</sup> EGT C 364, 18.12.2000, s. 1.

## HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1***Definitioner**

I detta rambeslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *beslut*: ett slutgiltigt beslut om bötesstraff för en fysisk eller juridisk person, om beslutet fattas

i) av en domstol i den utfärdande staten med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten,

ii) av en annan myndighet i den utfärdande staten än en domstol med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten, förutsatt att personen i fråga har haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål,

iii) av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lag eftersom de utgör överträdelser mot lagbestämmelser, förutsatt att vederbörande har haft möjlighet att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål,

iv) av en domstol med särskild behörighet i brottmål, där beslutet fattades angående ett sådant beslut som avses i led iii.

b) *bötesstraff*: skyldighet att betala

i) ett penningbelopp som utdöms som påföljd för ett brott,

ii) ersättning till brottsoffer som utdöms i samma beslut, där brottsoffret inte får vara civilrättslig part i förfarandena och domstolen beslutar under utövande av sin domsrätt i brottmål,

iii) penningbelopp som skall betalas för

kostnader för de rättegångsförfaranden eller förvaltningsrättsliga förfaranden som leder fram till beslutet,

iv) penningbelopp som skall betalas till en allmän fond eller till en stödorganisation för brottsoffer, vilket utdömts i samma beslut.

Bötesstraff skall inte inbegripa

— beslut om förverkande av hjälpmedel till eller vinning av brott,

— beslut av civilrättslig art som fattats till följd av enskilda anspråk och som är verkställbara enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område <sup>(1)</sup>.

c) *utfärdande* stat: den medlemsstat där ett beslut i detta rambesluts mening har meddelats.

d) *verkställande* stat: den medlemsstat dit ett beslut har överförts för verkställighet.

*Artikel 2***Fastställande av behöriga myndigheter**

1. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om vilken eller vilka myndigheter som enligt nationell lag är behöriga enligt detta rambeslut, när medlemsstaten är utfärdande stat eller verkställande stat.

2. Utan hinder av artikel 4 får varje medlemsstat, om organisationen av dess interna system gör det nödvändigt, utse en eller flera centrala myndigheter till att ansvara för administrativt översändande och mottagande av beslut och bistå de behöriga myndigheterna.

3. Rådets generalsekretariat skall hålla de erhållna underrättelserna tillgängliga för alla medlemsstater och för kommissionen.

<sup>(1)</sup> EGT L 12, 16.1.2001, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2245/2004 (EUT L 381, 28.12.2004, s. 10).

### *Artikel 3*

#### **Grundläggande rättigheter**

Detta rambeslut skall inte ändra skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i Fördraget.

### *Artikel 4*

#### **Översändande av beslut och anlitande av den centrala myndigheten**

1. Ett beslut tillsammans med ett intyget enligt denna artikel, får översändas till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat där den fysiska eller juridiska personen mot vilken beslutet har meddelats har egendom eller inkomst, normalt är bosatt eller, när det gäller en juridisk person, har sitt säte.

2. Intyget, vars standardutformning återges i bilagan, måste undertecknas och riktigheten i dess innehåll intygas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

3. Beslutet, eller en bestyrkt avskrift av detta, skall tillsammans med intyget översändas av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten direkt till den behöriga myndigheten i den verkställande staten, på ett sätt som lämnar ett skriftligt spår och möjliggör för den verkställande staten att fastställa äktheten. Beslutet i original, eller en bestyrkt avskrift av detta, och intyget i original skall översändas till den verkställande staten, om den kräver detta. Allt informationsutbyte skall också ske direkt mellan de berörda myndigheterna.

4. Den utfärdande staten skall översända ett beslut till endast en verkställande stat åt

gången.

5. Om den behöriga myndigheten i den verkställande staten inte är känd av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, skall denna vidta alla nödvändiga efterforskningar, inklusive via kontaktpunkterna i det europeiska rättsliga nätverket <sup>(2)</sup>, för att erhålla informationen från den verkställande staten.

6. Om en myndighet i den verkställande staten tar emot ett beslut och inte är behörig att erkänna det och vidta de åtgärder som krävs för att det skall verkställas, skall den ex officio översända beslutet till den behöriga myndigheten och därefter underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

7. Förenade kungariket respektive Irland får i en förklaring meddela att beslutet och intyget måste sändas via deras centrala myndighet eller myndigheter enligt specifikation i förklaringen. Dessa medlemsstater får när som helst genom ytterligare en förklaring begränsa räckvidden för en sådan förklaring för att ge punkt 3 större verkan. De skall göra detta när bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet träder i kraft för deras vidkommande. Förklaringarna skall deponeras hos rådets generalsekretariat och meddelas kommissionen.

### *Artikel 5*

#### **Räckvidd**

1. Följande brott skall enligt detta rambeslut medföra erkännande och verkställighet av beslut utan kontroll av dubbel straffbarhet, om de är straffbara i den utfärdande staten enligt den utfärdande statens lagstiftning:

- Deltagande i en kriminell organisation.
- Terrorism.
- Människohandel.



— Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.

<sup>(2)</sup> Rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk (EGT L 191, 7.7.1998, s. 4).

— Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.

— Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.

— Korruption.

— Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

— Tvätt av vinning av brott.

— Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.

— IT-brottslighet.

— Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.

— Hjälptillstånd till olovlig inresa och olovlig vistelse.

— Mord, grov misshandel.

— Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.

— Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.

— Rasism och främlingsfientlighet.

— Organiserad stöld eller väpnat rån.

— Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.

— Svindleri.

— Beskyddarverksamhet och utpressning.

— Förfalskning och piratkopiering.

— Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.

— Förfalskning av betalningsmedel.

— Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanter.

— Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.

— Handel med stulna fordon.

— Våldtäkt.

— Mordbrand.

— Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.

— Kapning av flygplan eller fartyg.

— Sabotage.

— Beteende som står i strid med vägtrafikbestämmelser, inbegripet överträdelser av bestämmelser om körtid och viloperioder och av bestämmelser om farligt gods.

— Smuggling av varor.

— Intrång i immateriella rättigheter.

— Våldshandlingar och hot om våld mot personer, inbegripet våldshandlingar under idrottsevenemang.

— Skadegörelse.

— Stöld.

— Brott i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, vilka omfattas av genomförandeskyldigheter enligt instrument som antagits enligt EG-fördraget eller enligt

avdelning VI i EU-fördraget.

2. Rådet kan när som helst, med enhällighet och efter att ha hört Europaparlamentet enligt villkoren i artikel 39.1 i EU-fördraget, besluta att lägga till andra kategorier av brott i förteckningen i punkt 1.

Rådet skall på grundval av den rapport som det erhåller i enlighet med artikel 20.5 överväga om förteckningen skall utvidgas eller ändras. Rådet skall i ett senare skede överväga frågan ytterligare på grundval av en rapport om den praktiska tillämpningen av rambeslutet som kommissionen skall upprätta inom fem år efter den tidpunkt som nämns i artikel 20.1.

3. I andra fall än de som anges i punkt 1 får den verkställande staten som villkor för att erkänna och verkställa ett beslut begära att beslutet avser ett beteende som skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oavsett brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

#### *Artikel 6*

##### **Erkännande och verkställighet av beslut**

De behöriga myndigheterna i den verkställande staten skall erkänna ett beslut som har översänts i enlighet med artikel 4 utan krav på ytterligare formaliteter och skyndsamt vidta alla de åtgärder som krävs för att verkställa det, såvida inte den behöriga myndigheten beslutar att åberopa något av de skäl för att vägra erkännande eller verkställighet som anges i artikel 7.

#### *Artikel 7*

##### **Skäl för att inte erkänna och verkställa ett beslut**

1. De behöriga myndigheterna i den verkställande staten får vägra erkänna och verkställa beslutet, om det intyg som avses i artikel 4 saknas, är ofullständigt eller

uppenbarligen inte motsvarar beslutet.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får också vägra erkänna och verkställa beslutet, om det konstateras att

a) den dömda personen har dömts för samma gärningar i den verkställande staten eller i en annan stat än den utfärdande eller den verkställande staten, och detta beslut i det senare fallet har verkställts,

b) beslutet i ett av fallen enligt artikel 5.3 avser gärningar som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning,

c) verkställigheten av beslutet har preskriberats enligt den verkställande statens lagstiftning och beslutet avser gärningar som omfattas av denna stats behörighet enligt dess egen lagstiftning,

d) beslutet avser gärningar som

i) enligt den verkställande statens lagstiftning helt eller delvis anses ha begåtts inom dess territorium eller på en plats som är likställd med detta, eller

ii) har begåtts utanför den utfärdande statens territorium och åtal enligt den verkställande statens lagstiftning inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium,

e) det enligt lagen i den verkställande staten föreligger immunitet som gör det omöjligt att verkställa beslutet,

f) beslutet har ådömts en fysisk person som enligt lagen i den verkställande staten på grund av sin ålder inte kan göras straffrättsligt ansvarig för de gärningar som beslutet avser,

g) den berörda personen enligt det intyg som avses i artikel 4

i) i händelse av skriftligt förfarande inte, i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag

underrättades om sin rätt att bestrida och om tidsfristerna för ett sådant bestridande, eller

ii) inte inställde sig personligen, om inte intyget uppger

— att personen personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om de rättsliga åtgärderna i enlighet med lagstiftningen i den utfärdande staten, eller

— att personen har meddelat att han eller hon inte bestrider saken,

h) bötesstraffet understiger 70 euro eller motsvarande belopp.

3. Vid fall enligt punkt 1 samt punkt 2 c och 2 g skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten, innan den fattar ett beslut om att helt eller delvis inte erkänna och verkställa ett beslut, på lämpligt sätt samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och i tillämpliga fall anmoda denna att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga upplysningar.

#### *Artikel 8*

##### **Fastställande av det belopp som skall betalas**

1. Om det fastställs att beslutet hänför sig till gärningar som inte begåtts i den utfärdande staten, får den verkställande staten besluta att minska bötesbeloppet till det högsta belopp som föreskrivs för gärningar av samma slag enligt nationell lag i den verkställande staten, när gärningarna omfattas av denna stats behörighet.

2. Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall vid behov räkna om bötesbeloppet till den verkställande statens valuta till den växelkurs som gällde vid den tidpunkt då bötesstraffet utdömdes.

#### *Artikel 9*

##### **Lag som reglerar verkställighet**

1. Om inte annat föreskrivs i punkt 3 i

denna artikel eller i artikel 10, skall beslutets verkställighet regleras av lagen i den verkställande staten på samma sätt som för ett bötesstraff i den verkställande staten. Myndigheterna i den verkställande staten skall ha exklusiv behörighet att besluta om verkställighetsförfarandena och att fastställa alla åtgärder i samband därmed, inklusive grunderna för att avbryta verkställigheten.

2. Om den dömda personen kan lämna bevis för att han helt eller delvis erlagt betalning i någon stat, skall den behöriga myndigheten i den verkställande staten samråda med den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på det sätt som anges i artikel 7.3. Oavsett hur indrivningen sker, skall varje del av bötesbeloppet som drivs in i någon stat dras av från det belopp som skall indrivnas i den verkställande staten.

3. Ett bötesstraff som ådömts en juridisk person skall verkställas, även om den verkställande staten inte erkänner principen om juridiska personers straffrättsliga ansvar.

#### *Artikel 10*

##### **Frihetsberövande eller andra alternativa straff då böterna inte kan indrivnas**

Om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa ett beslut, kan den verkställande staten tillämpa alternativa straff, inbegripet frihetsstraff, om dessa föreskrivs i dess lagar i sådana fall, och den utfärdande staten i det intyg som avses i artikel 4 medgivit att sådana alternativa straff får tillämpas. Hur strängt det alternativa straffet skall vara, skall bestämmas enligt lagen i den verkställande staten, men det får inte överskrida det maximala straff som anges i intyget från den utfärdande staten.

#### *Artikel 11*

##### **Amnesti, nåd, omprövning av dom**

1. Amnesti och nåd får beviljas av både den utfärdande staten och den verkställande staten.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 10 får endast den utfärdande staten fatta beslut om ansökan om omprövning av beslutet.

#### *Artikel 12*

##### **Inställande av verkställighet**

1. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall genast informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten om varje beslut eller åtgärd som innebär att beslutet inte längre är verkställbart eller av någon annan anledning dras tillbaka från den verkställande staten.

2. Den verkställande staten skall inställa verkställigheten av beslutet så snart som den erhåller information från den behöriga myndigheten i den utfärdande staten om beslutet eller åtgärden.

#### *Artikel 13*

##### **Fördelning av belopp som erhålls vid verkställighet av beslut**

Belopp som erhålls vid verkställighet av beslut skall tillfalla den verkställande staten, om inte denna stat och den utfärdande staten kommit överens om något annat, särskilt i de fall som åsyftas i artikel 1 b ii.

#### *Artikel 14*

##### **Information från den verkställande staten**

Den behöriga myndigheten i den verkställande staten skall utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den utfärdande staten på ett sätt som lämnar ett skriftligt spår

a) om att beslutet sänds till den behöriga myndigheten enligt artikel 4.6,

b) om ett eventuellt beslut att inte erkänna och verkställa ett beslut enligt artikel 7 eller artikel 20.3 samt skälen till beslutet,

c) om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts av de skäl som anges i artikel 8 samt artiklarna 9.1, 9.2 och 11.1,

d) om att beslutet har verkställts så snart verkställigheten har fullföljts,

e) om tillämpningen av alternativa straff enligt artikel 10.

#### *Artikel 15*

##### **Följder av översändande av beslut**

1. Med förbehåll för punkt 2 får den utfärdande staten inte fullfölja verkställigheten av ett beslut som översänts enligt artikel 4.

2. Rätten att verkställa beslutet skall återgå till den utfärdande staten

a) när denna har erhållit information från den verkställande staten om att beslutet helt eller delvis inte har verkställts, eller inte har erkänts eller verkställts enligt artikel 7, med undantag för artikel 7.2 a samt artiklarna 11.1 och 20.3, eller

b) när den utfärdande staten har underrättat den verkställande staten om att beslutets verkställighet har dragits tillbaka från denna enligt artikel 12.

3. Om en myndighet i den utfärdande staten, efter det att ett beslut har översänts i enlighet med artikel 4, tar emot ett belopp som den dömde har betalat frivilligt med avseende på beslutet, skall den utan dröjsmål informera den behöriga myndigheten i den verkställande staten. Artikel 9.2 skall tillämpas.

#### *Artikel 16*

## Språk

1. Intyget, i den standardform som anges i bilagan, skall översättas till det officiella språket eller något av de officiella språken i den verkställande staten. Varje medlemsstat får när detta rambeslut antas eller senare i en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat tillkännage att den godtar en översättning till ett eller flera av de officiella språken i unionens institutioner.

2. Verkställandet av beslutet får skjutas upp under den tid som är nödvändig för att få fram en översättning på den verkställande statens bekostnad.

### Artikel 17

#### Kostnader

Medlemsstaterna får inte avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av detta rambeslut.

### Artikel 18

#### Förhållandet till andra avtal och överenskommelser

Detta rambeslut skall inte åsidosätta tillämpningen av bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser mellan medlemsstaterna, i den mån som sådana avtal och överenskommelser medger undantag från bestämmelserna i detta rambeslut och ytterligare förenklar och underlättar förfarandena för indrivning av bötesstraff.

### Artikel 19

#### Territoriell tillämpning

Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

### Artikel 20

## Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut senast den 22 mars 2007.

2. Varje medlemsstat får under högst fem år från och med den dag detta rambeslut träder i kraft begränsa dess tillämpning till

a) beslut som nämns i artikel 1 a i och 1 a iv, och/eller

b) i fråga om juridiska personer, beslut som avser ett beteende för vilket ett EU-instrument föreskriver tillämpning av principen om juridiska personers ansvar.

Varje medlemsstat som vill tillämpa denna punkt skall lämna en förklaring att detta sker till rådets generalsekretär vid antagandet av detta rambeslut. Förklaringen skall offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning.

3. Varje medlemsstat får motsätta sig erkännande och verkställighet av beslut, om intyget enligt artikel 4 ger anledning att förmoda att de grundläggande rättigheterna eller de grundläggande rättsliga principerna enligt artikel 6 i fördraget kan ha kränkts. Det förfarande som anges i artikel 7.3 skall därvid tillämpas.

4. Varje medlemsstat får tillämpa ömsesidighetsprincipen i förhållande till varje medlemsstat som tillämpar punkt 2.

5. Medlemsstaterna skall till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. På grundval av en rapport som kommissionen utarbetar med hjälp av denna information skall rådet senast den 22 mars 2008 bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har följt bestämmelserna i detta rambeslut.

6. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna och kommissionen om de förklaringar som görs i enlighet med artikel

4.7 och artikel 16.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 35.7 i fördraget, får en medlemsstat som vid upprepade tillfällen stött på svårigheter eller bemötts med passivitet från en annan medlemsstats sida när det gäller ömsesidigt erkännande och verkställighet av beslut och om dessa problem inte har lösts genom bilaterala samråd, underrätta rådet för en utvärdering av detta rambesluts genomförande på medlemsstatsnivå.

8. Varje medlemsstat som under ett kalenderår har tillämnat punkt 3 skall i början av det påföljande kalenderåret underrätta rådet och kommissionen om sådana ärenden där de skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet av ett beslut som det hänvisas till i den bestämmelsen har tillämpats.

9. Inom sju år efter det att detta rambeslut

träder i kraft skall kommissionen utarbeta en rapport på grundval av den mottagna informationen, vilken skall åtföljas av eventuella initiativ som den finner lämpliga. Rådet skall på grundval av rapporten se över denna artikel för att överväga om punkt 3 skall bibehållas eller ersättas med en mer specifik bestämmelse.

#### *Artikel 21*

##### *Ikraftträdande*

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 24 februari 2005.

*På rådets vägnar*  
N. SCHMIT  
*Ordförande*

*BILAGA***INTYG**

**enligt artikel 4 i rådets rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff**

a)

\* Utfärdande stat: .....

\* Verkställande stat: .....

b) Den myndighet som har utfärdat beslutet om bötesstraff:

Officiellt namn: .....

Adress: .....

.....

Ärendebeteckning [...]: .....

Tfn (landsnummer) (riktnummer) .....

Fax (landsnummer) (riktnummer) .....

E-post (om sådan finns): .....

Språk för kontakter med den utfärdande myndigheten: .....

.....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för ytterligare information för verkställighet av beslutet eller i förekommande fall för överförande till den utfärdande staten av belopp som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

.....

c) Behörig myndighet för verkställighet av ett beslut om bötesstraff i den utfärdande staten (om denna myndighet är en annan än den myndighet som anges under b):

Officiellt namn: .....

Adress: .....

Tfn (landsnummer) (riktnummer) .....

Fax (landsnummer) (riktnummer) .....

E-post (om sådan finns): .....

Språk för kontakter med den för verkställighet behöriga myndigheten: .....

Uppgifter om den person/de personer som skall kontaktas för ytterligare information för verkställighet av beslutet eller i förekommande fall för överförande till den utfärdande staten av belopp som erhålls vid verkställighet (namn, titel/grad, tfn, fax och, om sådan finns, e-post):

.....

d) Central myndighet med ansvar för administrativ översändning av beslut om bötesstraff i den utfärdande staten:

Namn på den centrala myndigheten: .....

.....

Kontaktperson, i förekommande fall (titel/grad och namn): .....

.....

Adress: .....

Ärendebeteckning: .....

Tfn (landsnummer) (riktnummer) .....

Fax (landsnummer) (riktnummer) .....

E-post (om sådan finns): .....



e) Den myndighet/de myndigheter som kan kontaktas (om punkt c och/eller d har fyllts i):

? Myndighet enligt b:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör: .....

? Myndighet enligt c:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör: .....

? Myndighet enligt d:

Kan kontaktas beträffande frågor som rör: .....

f) Uppgifter om fysisk eller juridisk person för vilken bötesstraffet har utdömts:

1. F y s i s k p e r s o n

Namn: .....

Samtliga förnamn: .....

Flicknamn, i tillämpliga fall: .....

Alias, i tillämpliga fall: .....

Kön: .....

Nationalitet: .....

ID-nummer eller socialförsäkringsnummer (om sådant finns): .....

Födelsedatum: .....

Födelseort: .....

Senaste kända adress: .....

.....

Språk som personen förstår (om detta/dessa är känt/kända): .....

.....

a) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet normalt är bosatt där, lägg till följande uppgifter:

Hemvist i den verkställande staten: .....

.....

.....

b) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet har egendom i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens egendom: .....

Egendomens belägenhet: .....

c) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att personen som är föremål för beslutet har inkomster i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens inkomstkälla/-källor: .....

Inkomstkällans/-källornas belägenhet: .....

## 2. Juridisk person

Namn: .....

Form av juridisk person: .....

Registreringsnummer (om sådant finns) (1): .....

Registrerat säte (om sådant finns) (1): .....

Den juridiska personens adress: .....

.....

---

(1) Om ett beslut översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person mot vilken beslutet har meddelats har sitt registrerade säte i den staten måste registreringsnummer och registrerat säte fyllas i.

a) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person som är föremål för beslutet har egendom i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av den juridiska personens egendom: .....

Egendomens belägenhet: .....

.....

b) Om beslutet översänds till den verkställande staten på grund av att den juridiska person som är föremål för beslutet har inkomster i den verkställande staten, lägg till följande uppgifter:

Beskrivning av personens inkomstkälla/-källor: .....

Inkomstkällans/-källornas belägenhet: .....

.....

g) Beslut om utdömande av bötesstraff:

1. Arten av beslut om bötesstraff (sätt kryss i tillämplig ruta):

? i) Beslut av en domstol i den utfärdande staten med avseende på en brottslig gärning enligt lagen i den utfärdande staten.

? ii) Beslut av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens lag. Det bekräftas att den berörda personen har haft tillfälle att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål.

? iii) Beslut av en annan myndighet än domstol i den utfärdande staten med avseende på gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lag eftersom de utgör överträdelse mot lagbestämmelser. Det bekräftas att den berörda personen har haft tillfälle att få fallet prövat inför en domstol med särskild behörighet i brottmål.

? iv) Beslut av en domstol med särskild behörighet i brottmål med avseende på ett beslut enligt iii.

Beslutet fattades den (datum) .....

Beslutet blev slutgiltigt den (datum) .....

Beslutets referensnummer är (om sådant finns): .....

Bötesstraffet innebär en skyldighet att betala (sätt kryss i tillämplig[a] ruta[or] och ange beloppet[en] med angivande av valuta):

? i) Ett penningbelopp som utdöms som påföljd för ett brott.

Belopp: .....

? ii) En ersättning till brottsoffer som utdöms i samma beslut, där brottsoffret inte får vara civilrättslig part i förfarandena och domstolen beslutar under utövande av sin domsrätt i brottmål.

Belopp: .....

? iii) Ett penningbelopp som skall betalas för kostnader för de rättegångsförfaranden eller förvaltningsrättsliga förfaranden som leder fram till beslutet.

Belopp: .....

? iv) Ett penningbelopp som skall betalas till en allmän fond eller till en stödorganisation för brottsoffer, vilket utdöms i samma beslut.

Belopp: .....

Det sammanlagda bötesbeloppet med angivande av valuta: .....

.....

2. En sammanfattning av fakta och en beskrivning av omständigheterna när brottet/brotten begicks, bland annat tid och plats: .....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Brottets eller brottens beskaffenhet, brottsrubricering och den tillämpliga lagbestämmelse som beslutet grundar sig på: .....

.....

.....

.....

|

|

3. Om de(t) brott som anges under punkt 2 ovan utgör ett eller flera av följande, bekräfta detta genom att sätta kryss i tillämplig(a) ruta(or):

- ? Deltagande i en kriminell organisation.
- ? Terrorism.
- ? Människohandel.
- ? Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- ? Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- ? Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- ? Korruption.
- ? Bedrägeri, inbegripet bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen enligt konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.
- ? Tvätt av vinning av brott.
- ? Penningförfalskning, inklusive förfalskning av euron.
- ? IT-brottslighet.
- ? Miljöbrott, inbegripet olaglig handel med hotade djurarter och hotade växtarter och växtsorter.
- ? Hjälptillstånd till olovlig inresa och olovlig vistelse.
- ? Mord, grov misshandel.
- ? Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- ? Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- ? Rasism och främlingsfientlighet.
- ? Organiserad stöld eller väpnat rån.
- ? Olaglig handel med kulturföremål, inbegripet antikviteter och konstverk.
- ? Svindleri.
- ? Beskyddarverksamhet och utpressning.
- ? Förfalskning och piratkopiering.

- ? Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.
- ? Förfalskning av betalningsmedel.
- ? Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxsubstanser.
- ? Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.
- ? Handel med stulna fordon.
- ? Våldtäkt.
- ? Mordbrand.
- ? Brott som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- ? Kapning av flygplan eller fartyg.
- ? Sabotage.
- ? Beteende som står i strid med vägtrafikbestämmelser, inbegripet överträdelser av bestämmelser om körtid och viloperioder och av bestämmelser om farligt gods.
- ? Smuggling av varor.
- ? Intrång i immateriella rättigheter.
- ? Våldshandlingar och hot om våld mot personer, inbegripet våldshandlingar under idrottsevenemang.
- ? Skadegörelse.
- ? Stöld.
- ? Brott i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning vilka omfattas av genomförandeskyldigheter enligt instrument som antagits enligt EG-fördraget eller enligt avdelning VI i EU-fördraget.

Om denna ruta kryssas för, ange exakt vilka bestämmelser i det instrument som antagits på grundval av EG- eller EU-fördraget som dessa brott avser: .....

.....

4. Om de(t) brott som anges i punkt 2 ovan inte omfattas av punkt 3, ge en fullständig beskrivning av ifrågavarande brott: .....

.....

## h) Status för beslutet om bötesstraff

## 1. Bekräfta att (sätt kryss i rutorna)

? a) beslutet är slutgiltigt,

? b) den myndighet som utfärdar intyget inte har kännedom om att den dömda personen har dömts för samma gärningar i den verkställande staten eller att något sådant beslut som meddelats i någon annan stat än den utfärdande eller den verkställande staten har verkställts.

## 2. Ange om fallet har varit föremål för ett skriftligt förfarande:

? a) Nej, det har det inte.

? b) Ja, det har det. Det bekräftas att den berörda personen i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag har underrättats om sin rätt att bestrida saken samt om tidsfrister för ett sådant bestridande.

## 3. Ange om den berörda personen inställde sig personligen till rättegången:

? a) Ja, det gjorde han/hon.

? b) Nej, det gjorde han/hon inte. Det bekräftas

? att personen personligen eller via en företrädare med behörighet enligt nationell lag underrättades om de rättsliga åtgärderna i enlighet med den utfärdande statens lagstiftning, eller

? att personen har meddelat att han/hon inte bestrider saken.

## 4. Delbetalning av bötesbeloppet

Om någon del av böterna redan har betalats i den utfärdande staten eller i någon annan stat och den myndighet som utfärdat intyget är informerad om detta, ange vilket belopp:

.....



## i) Alternativa straff, inklusive frihetsstraff

1. Ange om den utfärdande staten medger att den verkställande staten tillämpar alternativa straff, om det inte är möjligt att vare sig helt eller delvis verkställa beslutet om bötesstraff:

? ja

? nej

2. Om ja, ange vilka straff som kan tillämpas (beskaffenhet, maximistraff):

? Frihetsberövande. Maximitid: .....

? Samhällstjänst (eller motsvarande). Maximitid: .....

? Andra straff. Beskrivning: .....

.....

j) Andra omständigheter i fallet (frivillig information): .....

.....

.....

k) Texten till beslutet om bötesstraff bifogas intyget.

Underskrift av den myndighet som utfärdar intyget och/eller företrädare, som bekräftar att intyget är korrekt: .....

Namn: .....

Befattning (titel/grad): .....

Datum: .....

Officiell stämpel (i förekommande fall)